

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλῆς Ἀττικῆς

«Εὐχαριστήρια 2005»

πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α

Μέρος Α΄. →

Ἑκκλησιαστικὴ Χοροψῆδι

1. - *«Φαιδρῶς προῦπαντήσωμεν χαίροντες...»*. Ἦχος β΄. Ὕμνος ὑποδοχῆς.
2. - Εἴσοδος Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ.
3. - *«Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα»*.
4. - *«Θείας πίστεως τῇ φωταυγείᾳ»*. Ἦχος γ΄.
Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.
5. - Στίχοι Δοξολογίας. Ἦχος πλ. β΄ μετὰ βαρέος.
Ἱερομονάχου Γαβριὴλ Κουντιάδου.
6. - *«Ἀγαπήσω Σε, Κύριε...»*. Ἦχος β΄.
Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, συντμηθὲν ὑπὸ Ἰακώβου Ναυπλιώτου.
7. - *«Ἄξιόν ἐστιν...»*. Ἦχος βαρῦς ἐναρμόνιος ἐπτάφωνος.
Παναγιώτου Προυσαέως.
8. - **Προσόμοια Ἑορταστικὰ τρία**. Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων.
*«Ὡ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες», «Δεῦτε προθύμως Πατέρες»,
«Παντοβασιλίσσα Κόρη»*.

Μέρος Β'. →

Ὅμιλία – «Χαιρετισμὸς» – Δῶρον

1. - Ὅμιλία Ἑόρτια:
«Ἡ Γνήσια Εὐγένεια. Μοναχισμὸς καὶ Κοινωνικότης».
2. - *«Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης».* Ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν.
3. - Προσφορὰ δώρου εἰς τὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατον Πατέρα ἡμῶν κ. Κυπριανόν.
  - - Δῶρον ἕτερον, Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων.

Μέρος Γ'. →

Χορωδία - Ὅρχήστρα

«Ἑλληνορθόδοξο Κληρονομιὰ»

1. - *«“Καλωσόρισμα” ποιητικόν».* Ὑπὸ Νικολάου Πολύχρου.
2. - *«Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ».*
Ἦχος δ' λέγετος. Παραδοσιακὴ μελωδία.
Στίχοι Ἀγγέλου Βλάχου.
3. - Ὅργανικὸ *καβοντορίτικο*.
4. - *«Περιβόλι μ' ὀργυμένον».* Ἦχος α'. Ρυθμὸς ἐξάσημος.
Δημοτικὸ Τραγούδι τῆς περιοχῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Καταγραφή Ἀνδρέα Ντάκουλα.
5. - Ὅργανικὸ *γενοβέφα*.
6. - *«Μπλίτσα ποὺ εἶσαι στὸν κρεμνόν».* Ἦχος πλ. β' τετράφωνος. Συρτὸ Μικρᾶς Ἀσίας. Καταγραφή Σίμωνος Καρᾶ.
7. - Ὅργανικὸ κρητικὸ *ροδιός*.

Μέρος Δ'. →

Ἀπαγγελία – Ταϊνία

1. - *«Ὁ δόκιμος Πατάπιος, τὰ μῆλα τοῦ Ὁσίου Εὐφρόσυνου καὶ τὰ πορτοκάλια τῆς Παναγίας».*
Ἀπαγγελία ὑπὸ Καθηγητοῦ κ. Ὀνουφρίου Σώχου.
2. - *«Πνευματικὴ Ἀντιπελάργωσις».*
Ταινία παραγωγῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.
3. - Διήγησις: *«Ὁ εὐγνώμων πελαργός».*

Μέρος Ε'. →

Καταληκτῆρια

1. - Εὐχαριστίες.
2. - Εὐλόγησις γλυκυσμάτων.
3. - Κατακλείς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν.
4. - Πολυχρόνιον. Ἦχος β'.
5. - Διανομὴ γλυκυσμάτων καὶ εὐλογιῶν.

+

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ δόξα καὶ εὐχαριστία!

«Εὐχαριστήρια 2005»

Μέρος Α΄.

1. – «Φαιδρῶς προὔπαντήσωμεν χαίροντες...».

«Φαιδρῶς προὔπαντήσωμεν χαίροντες τὸν Χριστοῦ Ποιμένα καὶ λειτουργὸν Κυρίου ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοῦτον ὑποδεξώμεθα κράζοντες, πρεσβεΐαις τῶν Ἁγίων Σου, Κύριε, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς».

2. – *Εἴσοδος Σεβασμιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν.*
3. – *«Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα».*
4. – *Ἀπολυτίκιον.*

Ἦχος γ΄. Θεΐας πίστως.

Θείας πίστεως, τῇ φωταυγείᾳ,
σκοτός ἔλιπες, τῆς ἀσεβείας,
καὶ φωστῆρ τῆς ἀληθείας γεγένησαι·
ποιμαντικῶς γὰρ φαιδρύνας τὸν βίον σου,
Κυπριανὲ τῇ ἀθλήσει δεδόξασαι.
Πάτερ Ὁσίε, τὸν Κτίστην ἡμῖν ἰλέωσαι,
ὁμοῦ σὺν Ἰουστίνῃ τῇ θεόφρονι.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη Σᾶς καλωσορίζουμε καὶ πάλι στὰ «*Εὐχαριστήριά*» μας.

Ἡ Ἐκδήλωση αὐτὴ ἔχει καθιερωθῆ ἀπὸ τὸ ἔτος 1976 ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητά μας, ἐπὶ τῆ ὀνομαστικῆ ἑορτῆ τοῦ πνευματικοῦ μας Πατρὸς καὶ Καθηγουμένου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωπού καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότατα, διότι μὲ τὴν παρουσία Σας τιμᾶτε τὸν πολυσέβαστο Γέροντα, Ὁδηγό, Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀδελφότητά μας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Ἐπικαλούμεθα ἐγκάρδια τὴν θερμὴν προστασία τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων μας, ἀλλὰ καὶ τὶς προσευχές Σας, γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ Προγράμματός μας, τὸ ὁποῖο ἄνοιξε ἡ Χορωδία μας μὲ τὸν Ὑμνο ὑποδοχῆς «*Φαίδρῶς προὔπαντήσωμεν χαίροντες...*» εἰς ἦχον δεύτερον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

Θὰ ἐπακολουθήσουν στίχοι ἐκ τῆς Δοξολογίας, εἰς ἦχον πλάγιον τοῦ δευτέρου μετὰ βαρέος, Ἱερομονάχου Γαβριὴλ Κουντιάδου.

5. - *Στίχοι Δοξολογίας.*

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Τὰ «*Εὐχαριστήρια*», ἡ ἐτήσια αὐτὴ Ἐκδήλωσίς μας, εἶναι μία ἑορτὴ ἀγάπης καὶ ἐνότητος.

Συναντώμεθα ὅλοι, Κληρικοὶ – Μοναχοὶ – Λαϊκοί, γιὰ νὰ δώσουμε τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, καὶ νὰ ἀνανεώσουμε τὸν σύνδεσμο τῆς εἰρήνης.

Εἶναι λοιπὸν πολὺ ἐπίκαιρο νὰ ψάλῃ τώρα ἡ Χορωδία μας τὸν λειτουργικὸ ὕμνο: «*Ἀγαπήσω Σε, Κύριε*».

Ἦχος δεύτερος. Ἰακώβου Πρωτοφάλτου, μὲ σύντμησι ὑπὸ Ἰακώβου Ναυπλιώτου.

6. - «*Ἀγαπήσω Σε, Κύριε...*».

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἡ Ὑπερένδοξος καὶ Παμμακάριστος Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ γλυκυτάτη Μητέρα ὅλων τῶν Χριστιανῶν, εἶναι ὁ Θησαυροφύλαξ ὅλου τοῦ πλούτου τῆς Θεότητος, τὸν Ὅποιον διαμοιράζει εἰς ὅλους: καὶ Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους.

Εἶναι λοιπὸν ἄξιον καὶ δίκαιον νὰ ὑμνοῦμε ἀκαταπαύστως τὰ μεγαλεῖα Της.

«Ἄξιόν ἐστίν...». Ἦχος βαρὺς ἐναρμόνιος ἐπτάφωνος. Παναγιώτου Προυσαέως.

7. - «Ἄξιόν ἐστίν...».

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Θὰ ἀκολουθήσουν τρία Προσόμοια Ἑορταστικά. Ἦχος πρῶτος. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὰ γνωστὰ αὐτὰ Τροπάρια ἀποτελοῦν ποίημα καὶ προσφορὰ τῆς Ἀδελφότητός μας πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας εἰδικὰ γιὰ τὰ «*Εὐχαριστήρια*».

Στὸ πρῶτο τροπάριο προτρέπονται οἱ Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες τῆς Μονῆς μας νὰ ἀναπέμψουν εὐχὲς καὶ δεήσεις γιὰ τὸν ἐορτάζοντα Πατέρα μας.

Στὸ δεύτερο, ἡ Ἀδελφότης μὲ προθυμία κροτεῖ τὰς χεῖρας καὶ προσεύχεται στὸν Σωτῆρα μας γιὰ τὸν Πατέρα μας.

Καὶ στὸ τρίτο, παρακαλεῖται ἡ Παντοβασίλισσα Κόρη νὰ σκέπη καὶ φυλάττη τὸν πνευματικὸ Πατέρα καὶ Ποιμενάρχη μας.

8. - Προσόμοια Ἑορταστικά τρία.

«Εὐχαριστήρια 2005»

Προσόμοια Ἑορταστικά

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων.

α.

«**Ω** Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες,
δράμετε ἅπαντες,
εὐχὰς τε καὶ δεήσεις,
ἀναπέμψωμεν δεῦτε·
νῦν γὰρ ἐορτάζει ἡμῶν ὁ Πατήρ,
ὃς ἡμᾶς ἀνεγέννησε· χαῖρε οὐράνιον,
Πάτερ, θείαν χαράν,
καὶ εἰρήνην ἔχε πάντοτε! ».

β.

«**Δ**εῦτε προθύμως Πατέρες,
χεῖρας κροτήσωμεν,
καὶ καθααῖς καρδίαις,
ἀνακράξωμεν πάντες·
σῶσον τὸν Πατέρα ἡμῶν ὁ Σωτήρ,
καὶ ἡμᾶς περιφρούρησον,
σεπταῖς πρεσβεΐαις τοῦ θεοῦ Κυπριανοῦ,
Ἰουστίνης τε θεόφρονος».

γ.

«**Π**αντοβασίλισσα Κόρη,
σκέπε καὶ φύλαττε,
πνευματικὸν Πατέρα,
καὶ σεπτὸν Ποιμενάρχην·
λύσον περιστάσεις τὰς λυπηράς,
καὶ τοὺς πόθους ἐκπλήρωσον,
ἵνα τῆς θείας Πατρίδος ἐπιτυχῶν,
δι' ἡμᾶς θερμῶς προσεύχηται».

Μέρος Β΄.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ευχαριστούμε θερμότατα την Χορφδιά μας, η οποία όχι μόνο μᾶς ἔτερψε πνευματικὰ στὸ πρῶτο μέρος τῆς Ἐκδηλώσεώς μας, ἀλλὰ καὶ μᾶς προετοίμασε, ὥστε – μὲ τὴν χάρι τῆς προσευχῆς – νὰ ἐμβαθύνουμε σὲ ὅσα θὰ ἀκολουθήσουν.

Ἐφέτος ἔχουμε ἐπιλέξει ὡς κύριο θέμα τῶν «*Εὐχαριστηρίων*» μας τὴν ἀναφορὰ στὴν «*Γνήσια Εὐγένεια*».

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας συνεδιάζει πάντοτε «*Μοναχισμό καὶ Κοινωνικότητα*».

Τὸ συνεκτικὸ καὶ ἐξισοροπητικὸ στοιχεῖο τοῦ συνδυασμοῦ αὐτοῦ ἦταν ἡ «*Εὐγένεια*».

Ποιά ὅμως «*Εὐγένεια*»;

Παρακαλῶ τὸν Ὁσιολογιώτατο Ἱερομόναχο πατέρα Κλήμη νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα, προκειμένου νὰ μᾶς ἀναπτύξῃ τὸ θέμα αὐτό.

1. – Ὁμιλητής. Πανηγυρικὸς τῆς ἡμέρας.

«Εὐχαριστήρια 2005»

Ἡ Γνήσια Εὐγένεια Μοναχισμὸς καὶ Κοινωνικότης

Σεβασμιώτατε πνευματικέ μας Πατέρα·
Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Ἐπικαλοῦμαι τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ὑπομονή Σας, γιὰ νὰ ἀναφερθῶ στὸ κύριο θέμα τῶν ἐφετινῶν μας “Εὐχαριστηρίων”, τὸ ὁποῖο φέρει τὸν τίτλο: *Ἡ Γνήσια Εὐγένεια - Μοναχισμὸς καὶ Κοινωνικότης*.

Ἡ εὐγένεια εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα γνωρίσματα τοῦ Χριστιανοῦ καὶ πρέπει βέβαια νὰ στολίζη κατ’ ἐξοχὴν τοὺς ἀφιερωμένους στὸν Θεὸ Μοναχοὺς καὶ Μοναχές. Μοναχὸς διακρινόμενος γιὰ ἀποτομία, σκληρότητα καὶ ἐριστικότητα, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει ἀστοχήσει στὸν σκοπὸ ὑπάρξεώς του καὶ ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπήρεια παθῶν καὶ πνευμάτων πονηρῶν.

Ἡ εὐγένεια στὴν πίστι μας δὲν ἀποτελεῖ μία ἐξωτερικὴ μόνον ἐπίδειξι μειδιαμάτων καὶ τυπικῆς, ἐπιτηδευμένης ἐν πολλοῖς, ἄψογης καὶ πολιτισμένης συμπεριφορᾶς. Ἀλλὰ ἀποτελεῖ ἔκφρασι ἀγίου ἐσωτερικοῦ βιώματος, ἐκπορευομένη ἀβίαστα καὶ φυσικὰ ὡς πνοὴ ζωῆς ἀπὸ τὸν χαριτωμένο ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα εὐωδιάζει, χαροποιεῖ, κατανύσσει, ἀναπαύει καὶ παραδειγματίζει τοὺς πάντες.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος, μᾶς λέγει ὁ βιογράφος του Ἅγιος Ἀθανάσιος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας, ἂν καὶ εἰσχωροῦσε γιὰ μεγάλες περιόδους χρόνου στὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου, μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ, ὅμως δὲν διακρινόταν γιὰ κάποιον ἴχνος ἀγριότητος· ἀντίθετα, ἦταν πάντοτε “χαρίεις” καὶ εἶχε τὸν λόγο “ἄλατι ἠρτυμένον” (Κολ. στ’ 6), ὅπως θέλει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος. “Ὅταν μιλοῦσε δηλαδὴ, ἔνοιωθες μία χάρι, μία εὐφροσύνη καὶ μία γλυκύτητα. Γι’ αὐτὸ καὶ κανεὶς δὲν τὸν φθονοῦσε, ἀλλὰ ὅλοι χαίρονταν καὶ ἔτρεχαν κοντὰ του ¹.”

Αὐτὴ εἶναι πραγματικὴ καὶ γνήσια εὐγένεια ἀγιότητος, ἢ ὁποῖα προέρχεται ἀπὸ τὰ δάθη τῆς ἐρήμου, ἀπὸ τὸν θεόπλαστο -“κατ’ εἰκόνα

Θεοῦ”- ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔφθασε στὸ “καθ’ ὁμοίωσιν”, γενόμενος σκεῦος ἐκλογῆς τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ.

Καὶ αὐτὸ δὲν συνέβαινε μόνον παλαιὰ μὲ τοὺς παλαιούς μεγάλους Ἁγίους. Γράφει ἓνας Μοναχὸς ἀπὸ τὴν Ρουμανία, γνώριμος τοῦ συγχρόνου ἀσκητοῦ καὶ ζηλωτοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου τοῦ Ρουμάνου, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη τὸ 1960 στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ τὸ ἱερὸ Λεῖψανό Του φυλάσσεται σὲ θαυμαστὴ κατάστασι πλήρους ἀφθαρσίας μέχρι σήμερα:

“Ἦταν (ὁ Ἅγιος) Μοναχὸς πρᾶος καὶ γαλήνιος στὸ πρόσωπο.

Δὲν ταραζόταν ἀπὸ τίποτε, δὲν ὠργιζόταν ποτὲ μὲ κανέναν, προσευχόταν πολὺ καὶ εἶχε μεγάλη ἀγάπη γιὰ ὅλους”².

Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ κλῆσις ὅλων μας, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν. Καὶ στὴν ἐπίτευξι αὐτῆς τῆς ἀγάπης, αὐτῆς τῆς ἀγιότητος, οἱ Μοναχοὶ καλοῦνται νὰ ἀποτελοῦν φωτεινοὺς ὁδοδείκτες μέσα σὲ ἓναν κόσμον γεμάτον πνευματικὸ σκοτάδι ἀπανθρωπίας, βίας, ἐμπαθείας, ὀδύνης, διαιρέσεως, συγκρούσεων, ἀλληλο-σπαραγμῶν...

* * *

Μά, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ κάτι τέτοιο, θὰ μποροῦσε νὰ ἀναρωτηθῇ κανεὶς, ἐφ’ ὅσον οἱ Μοναχοὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προβληματικὴ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ καταφεύγουν στὰ Μοναστήρια;

Ὁ ἀληθινὸς Μοναχὸς, μᾶς λέγει ὁ Ὁσιος Νεῖλος ὁ Σιναΐτης, εἶναι “ὁ πάντων χωρισθεὶς, καὶ πᾶσι συνηρμοσμένος”³. Εἶναι ὁ χωρισμένος ἀπὸ ὅλους καὶ ὁ ἐνωμένος μὲ ὅλους. Πῶς;

Στὴν Μονή του, ἀγωνιζόμενος μαρτυρικά, ἕως θανάτου, μὲ ὑποταγή, ταπεινῶσι καὶ ἀγάπῃ, τὰ τρία αὐτά, ὅπως μᾶς τονίζει ὁ Σεβασμιώτατος πνευματικὸς μας Πατέρας, ἀκλόνητα θεμέλια τῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς, γίνεται σταδιακὰ κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ ἀποκτᾷ τὴν καθαρὴν προσευχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ νοῦς, ἀσχημάτιστος καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ τὶς περιπλανήσεις, διαμένει συνεχῶς προσκολλημένος ἀγαπητικὰ στὸν Θεό, ἔχοντας ἀδιάλειπτη μνήμη Θεοῦ, ἐνούμενος τελικὰ ἐν Χάρτι μὲ τὴν πνευματικὴ καρδιά, τὸ “ὄργανον” αὐτὸ τῆς θείας γνώσεως στὸν ἄνθρωπο. Ἄν ὁ Μοναχὸς ἀγαπᾷ ἔτσι καθαρὰ καὶ ἀληθινὰ τὸν Θεό, ἀγαπᾷ ὅπωςδήποτε καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἢ μᾶλλον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἐνώνεται προσευχητικὰ, καρδιακὰ, μὲ ὅλο τὸν κόσμον⁴, ἐνῶ ἔχει ἀποχωρισθῆ ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον! Κατ’ αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ βοηθᾷ οὐσιαστικὰ καὶ εὐεργετικὰ τὸν κόσμον, νὰ τὸν παραδειγματίζῃ καὶ νὰ τὸν στηρίξῃ. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἓνα μεγάλο Μυστήριον τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ...

* * *

Ὁ Κύριός μας στὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει, ὅτι ὅλες οἱ θεῖες καὶ σωτήριες Ἐντολὲς συνοφίζονται στὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον⁵. Καὶ φθάνουμε στὴν πραγματικὴ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, μέσῳ τῆς πραγματικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεό, καὶ ἀντίστροφα, δὲν μπορούμε νὰ φθάσουμε στὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὸν Ὅποιο δὲν βλέπουμε, ἂν δὲν προσπαθήσουμε νὰ ἀγαπήσουμε τὸν πλησίον, τὸν ὅποιο δὲν βλέπουμε⁶.

Πραγματικά, ὁ Ἀδελφός μας, ὁ συνάνθρωπός μας, ἀποτελεῖ τὸ **θεμέλιο** καὶ τὸ **ἐπιστέγασμα** τοῦ πνευματικοῦ μας οἰκοδομήματος.

Εἶπε ὁ Ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους Πατέρες τῆς Αἰγυπτιακῆς Σκήτης:

“Δὲν γίνεται νὰ χτίση τινὰς σπιτὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἐπάνω καὶ καταλήγοντας στὰ κάτω. Θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ θεμέλια καὶ θὰ συνεχίσῃ πρὸς τὰ ἄνω. Τοῦ λέγουν· Τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ λόγια; Τοὺς ἀποκρίνεται· Τὰ θεμέλια εἶναι ὁ πλησίον, τὸ πῶς θὰ τὸν κερδίσης. Καὶ ὠφελεῖσαι πρῶτος. Γιατὶ σ’ αὐτὸν κρέμονται ὅλες οἱ ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ”⁷.

Γι’ αὐτὸ καὶ ὁ Μέγας Ἀντώνιος ἔλεγε, ὅτι

“ἐκ τοῦ πλησίον ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Ἐὰν γὰρ κερδίσωμεν τὸν ἀδελφόν, τὸν Θεὸν κερδαίνομεν· καὶ ἐὰν σκανδαλίσωμεν τὸν ἀδελφόν, εἰς Χριστὸν ἀμαρτάνομεν”⁸.

* * *

Ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι διαρθρωμένη σὲ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προοπτικὴ.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εὐρίσκεται ἐνδόξως καὶ θεοπρεπῶς σφαγμένος ἐπάνω στὴν ἁγία Τράπεζα τῆς Εὐχαριστίας, μᾶς λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

“Καὶ γιὰ ποιὸν ἐσφάγη καὶ γιατί; Γιὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴν γῆ... γιὰ νὰ σὲ συμφιλιώσῃ μὲ τὸν Θεό, ἐνῶ εἶσαι ἐχθρὸς καὶ πολέμιός Του... γιὰ νὰ ἔχῃς εἰρήνην μὲ τὸν ἀδελφὸ σου ἔγινε ἡ θυσία αὐτῆ”⁹!

Στὴν σαφῆ καὶ καθαρὴ τούτῃ εὐχαριστιακῇ θεώρῃσι, προστίθεται ὀργανικὰ καὶ ἀδιαχώριστα καὶ ἡ ἀσκητικὴ θεώρῃσις, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὅσο ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐγκλωδισμένος στὰ πάθη καὶ ἀμαρτήματα τῆς φιλοδοξίας, φιληδονίας καὶ πλεονεξίας, γίνεται θηριώδης καὶ παραμένει **“ἄσπονδος”**¹⁰, δηλαδὴ **ἀσυμφιλίωτος** μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν κτίσι· ἐνῶ ὅσο μεταστρέφει τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του μὲ τὴν μετάνοια καὶ τὸν κατὰ Θεὸν ἀγῶνα, ἀποκτᾶ, σὺν τοῖς ἄλλοις, καρδιὰ ἥπια, εἰρηνικὴ, ἀγαθὴ, φιλήσυχη, γεμάτη εὐσπλαγχνία καὶ ἰλαρότητα, καὶ ἔτσι ἡ ψυχὴ του δὲν

στασιάζει κατά τοῡ έαυτοῡ της, αλλά “άνοίγεται” ειρηνική στις Άκτίνες τοῡ θείου Πνεύματος.

Εύχαριστία λοιπόν και **Άσκησις** μās οδηγούν άβίαστα στην θεραπευτική και συμφλιωτική έννοια της **Κοινωνίας** και της Ένότητος όλων τών μελών τοῡ Σώματος της Έκκλησίας μετά τοῡ Θεοῡ και μεταξύ τους.

Γι' αυτό και ο̄ ιερός Χρυσόστομος επιλέγει χαρακτηριστικά:

“Άς ένωθοῦμε λοιπόν σέ ένα σώμα, όχι συνενώνοντες τὰ σώματά μας, αλλά συνενώνοντες άναμεταξύ τους τις ψυχές μας με̄ τόν σύνδεσμο της άγάπης”⁹!

Αυτό είναι τὸ ήθος της Έκκλησίας και ή βάση της εύγενείας και της κοινωνικότητας τών μελών Της.

* * *

Ό δέ Μοναχισμός είναι ακριβώς μία ύποδειγματική κοινωνία, με κοινωνικά μέλη, όπου βασιλεύει ή Άγάπη ως θεία δωρεά και ως συνεκτικός δεσμός. Μοναχισμός άνευ άγάπης δέν νοείται. Έτσι, οί Μοναχοί είναι κατ' έξοχήν κοινωνικά όντα, διότι μόνον δια της άγάπης μπορούν να κάνουν ύπακοή, να έπικοινωνούν μεταξύ τους και να άντιμετωπίζουν τις άναφόμενες δυσκολίες της ζωής τους.

Ό πλησίον, ο̄ Άδελφός, είναι μέλος τοῡ σώματος μου και πρέπει στις σχέσεις μας να δεσποζει ο̄ άλληλο-σεβασμός, ή άλληλο-ύποταγή, ή αὐταπάρησις και ή αὐτοθυοία.

Κατ' αυτό τόν τρόπο βλέπουμε τόν Άδελφό μας ως Εικόνα Θεοῡ, άξιο τιμής, προσοχής, άνοχής, συγχωρήσεως, άγάπης, έπαινου, δικαιολογίας, και προσπαθοῦμε να μη τόν πληγώσουμε, να μη τόν περιφρονήσουμε, να μη τόν ύποτιμήσουμε, να μη τόν έξουθενώσουμε, να μη τόν κατακρίνουμε, να μη πλήξουμε τήν συνείδησί του, να μη τόν έπιβαρύνουμε, να μη τόν εκδικηθοῦμε για πιθανό κακό που μās έκανε, να μη τοῡ γίνουμε φορτικοί, να μη τόν παρασύρουμε σέ κάτι κακό, να μη τόν σκανδαλίσουμε, να μη σκεφθοῦμε με̄ ύπόνοιες άσχημα γι' αυτόν...

Στις συναντήσεις μας πρέπει να είμαστε “γλυκοσύντυχοι”, με αίσθησις βεβαίως μέτρου και σοβαρότητας. Όφείλουμε να δεικνύουμε πρόσωπο και λόγο ήλαρό, ενῶ μέσα μας να διατηροῦμε τὸ πένθος. Ό λόγος μας να είναι χαριτωμένος και οικοδομητικός. Να μās διακρίνη εύπροσηγορία και όχι τραχύτης, και έπίσης γλυκύτης άκόμη κι όταν είναι έπιβεβλημένο να διορθώσουμε, ως εκ της θέσεώς μας, κάποιον. Καλόν θα είναι να προηγήται τοῡ λόγου μας φαιδρότης και χαμόγελο στο πρόσωπο και να έπιδεικνύουμε πραγματική χαρά για τις έπιτυχίες και τὰ κατορθώματα τοῡ πλησίον μας και πραγματική λύπη για τις θλίψεις και τις δοκιμασίες του.

* * *

Και επειδή όλοι μας, λίγο ως πολύ, είμεθα άρχάριοι, οί "Όσοι Πατέρες τής Έρημου μᾶς καθοδηγοῦν άκόμη και σέ φαινομενικά μικρές και σχολαστικές λεπτομέρειες, οί όποίες άφοροῦν στο θέμα τών σχέσεών μας με τούς άλλους, για να μᾶς βοηθήσουν πατρικά και πρακτικά. Οί όδηγίες τους άποτελοῦν άπόσταγμα τοῦ γνησίου διώματός τους και ἔχουν άνεκτίμητη άξία.

Τέτοιου είδους θαυμαστές νοουθεσίες μᾶς άφησε πριν από 16 αιώνες (!) ο 'Αββάς 'Ησαΐας ο 'Αναχωρητής. Ξεχωρίζουμε επιγραμματικά τις έξής χαρακτηριστικές προτροπές του μέσα από το μεγάλο πλήθος τους, ως ένδεικτικές τής όφελείας που κομίζουν σέ όλους μας, Μοναχούς και Λαϊκούς:

• *Νά είσαι στυγνός μόνος σου, αλλά φαιδρός άν έλθουν Άδελφοί.*

• *Μή άπλώνης χέρι στην τράπεζα τών άλλων.*

• *Μή χασμουριέσαι ενώπιον άλλων.*

• *Μή χάσκης όταν γελάς.*

• *Μή κάθεσαι άπρόσεκτα.*

• *Μή θορυβής όταν τρώγης ή πίνης.*

• *Μή διατάξης άλλον.*

• *Μή μεγαλαυχής.*

• *Μή θεωρήσ άνώτερο τόν έαυτό σου.*

• *Μή λυπήσης άνθρωπο.*

• *Μή διώξης τήν ειρήνη.*

• *Υπάκουε σέ όλους.*

• *Νά προτιμᾶς το συμφέρον και τήν άνάπαυσι και το θέλημα τοῦ Άδελφοῦ σου σέ όλα.*

• *Μή λέγης άνώφελα πράγματα και βλάπτης τόν άλλον.*

• *Μή προηγῆσαι τοῦ μεγαλυτέρου σου.*

• *Μή κάθεσαι όταν αυτός σηκώνεται για να μιλήση σέ άλλους.*

• *Μή επιτρέπης μεγαλυτέρό σου να βαστάξη πράγματα, ενῶ είσαι μαζί του.*

• *Μή έρίζης περι τιμῆς σέ άγοραπωλησίεσ.*

• *Έάν σου έδωσαν κάτι μετ' έπιστροφῆς, έπίστρεψέ το μόλις τελειώσης, χωρίς να περιμένης να στο ζητήσουν· έάν συ όμως έδωσες κάτι, μη το ζητήσης όσο δέν το δίδουν, και μάλιστα άν δέν το έχης άμεση άνάγκη.*

• *Έάν το παρατιθέμενο φαγητό δέν είναι πετυχημένο, μη το είπῆς σέ αυτόν που το έτοίμασε· είναι θάνατος για τήν ψυχή σου σκέψου τι θα αισθανόσουν άν σου έλεγαν έσένα κάτι τέτοιο.*

• Ἐὰν ψάλλετε καὶ κάποιος κάνει λάθος σὲ μία λέξι, μὴ τοῦ τὸ εἰπῆτε ἀμέσως καὶ τὸν ταράξετε ¹¹...

Ὁ δὲ φιλέρημος ἡσυχαστὴς Ἰσαὰκ ὁ Σῦρος, συμπληρώνει:

- Μὴ διακόψης αὐτὸν ποὺ ὀμιλεῖ καὶ ἀντιλέξης.
- Ἀπόφευγε τὴν παρηγοία.
- Μὴ φτύσης μπροστὰ σὲ ἄλλον, μὴ βήξης μπροστὰ σὲ ἄλλον, ἀλλὰ πρῶτα στρέψε τὸ πρόσωπο.
- Ἄν βρεθῆς κάπου, μὴ περιφέρεις τὸ βλέμμα σου περίεργα.
- Μὴ εἰσέλθης ξαφνικὰ μέσα στοῦ δωμάτιο ἄλλου, ἂν πρῶτα δὲν κτυπήσης τὴν πόρτα.
- Νὰ ὀμιλῆς μὲ πραότητα καὶ νὰ κοιτάξης μὲ σωφροσύνη.
- Νὰ μὴ εἰσέλθης σὲ κρίσι μὲ κάποιον, ἀλλὰ νὰ ὑπομένης κατακρινόμενος, ἐνῶ εἶσαι ἀκατάκριτος.
- Προτίμησε νὰ καταφρονηθῆς, παρὰ νὰ καταφρονήσης, νὰ ἀδικηθῆς, παρὰ νὰ ἀδικήσης.
- Νὰ ἀποφεύγης τὴν πολυλογία καὶ νὰ μὴ ἀναμιχθῆς μὲ ὀργίλους, μαχίμους καὶ ὑπερηφάνους ἀνθρώπους.
- “Ἐπίχεέ σου ἐπὶ πάντας τὸ ἔλεος καὶ γενοῦ συνεσταλμένος ἀπὸ πάντων”¹²!...

* * *

Ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν αὐτῶν φέρνει τὸν Χριστιανό, Μοναχὸ ἢ Λαϊκό, σὲ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ μέτρα ἀρετῆς, διότι ἡ πρόοδος στὶς ἀρετὲς ἐπιτυγχάνεται διὰ τηρήσεως τῶν λεπτομερειῶν, τίς ὁποῖες οἱ πολλοὶ δὲν δίδουν σημασία. Ὅλα τὰ ἀνωτέρω προϋποθέτουν βαθειὰ ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἐργασία καὶ καλλιέργεια καὶ δείχνουν ὅτι ὑπάρχουν ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου πραότης, ταπείνωσις καὶ ἀγάπη. Ὅπου ὑπάρχει ἡ συμπάσχουσα ἀγάπη γιὰ τοὺς ἄλλους, ἡ ἀγάπη ποὺ οἰκειοποιεῖται τὰ βάρη τοῦ πλησίον, ποὺ ἀποτελεῖ ὑψηλοτάτη ἔκφρασι ἐσωτερικῆς ἐλεημοσύνης, τότε διαχέεται ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ ἡ θεία εὐωδία τῆς **καθολικῆς ἀγάπης**, ὡς πρόγευσις τῆς Οὐρανίου Βασιλείας, ὡς ὁμοίωσις τῆς ἐν κοινῶνι θείας ζωῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος:

“Ὅπως τὰ τρία Πρόσωπα τῆς Θεότητος “κατοικοῦν” τὸ ἓνα μέσα στοῦ ἄλλο, ἔτσι κι ἐμεῖς ὀφείλομε νὰ “κατοικήσουμε” μέσα στοὺς συνανθρώπους μας, ζώντας ὄχι μόνο γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.” Ἐλεγεν ὁ Ἀββάς Ἀγάθων, ὅτι εἰ δυνατὸν ἦν μοι εὐρεῖν κελεφὸν (λεπρόν), καὶ δοῦναι αὐτῷ τὸ ἐμὸν σῶμα, καὶ λαθεῖν τὸ αὐτοῦ, ἡδέως εἶχον. Αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ

τελεία ἀγάπη”. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς χαρακτήρας τῆς θεώσεως”¹³.

* * *

Ἰδοῦ ἡ εὐγλωττη καὶ συναρπαστικὴ εἰκόνα ἐνὸς συγχρόνου θεωμένου Μοναχοῦ, τοῦ Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου (+ 1938), ὅπως μᾶς τὴν περιγράφει ὁ μαθητὴς του μακαρίτης ἤδη Ἀρχιμανδρίτης Σωφρόνιος Σαχάρωφ:

“Ὁ Γέρων ἦτο ἄνθρωπος βαθείας, γησίας ταπεινώσεως, καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ἠγάπα νὰ δίδῃ τὸ προβάδισμα εἰς τοὺς ἄλλους, ἠγάπα νὰ εἶναι κατώτερος, νὰ χαιρετίσῃ πρῶτος, νὰ λαμβάνῃ εὐλογίαν παρὰ τῶν φερόντων ἱερατικὸν βαθμόν, ἰδίως παρὰ τῶν Ἐπισκόπων καὶ τοῦ Ἡγουμένου, καὶ πάντα ταῦτα ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀνθρωπαρεσκειᾶς ἢ κολακειᾶς. Ἐτίμα εἰλικρινῶς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες εἶχον ἀξίωμα ἢ θέσιν, καὶ τοὺς πεπαιδευμένους, ἀλλ’ οὐδέποτε ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχεν αἴσθημα φθόνου ἢ μειονεκτικότητος, ἴσως ἐπειδὴ βαθέως ἐγνώριζε τὸ ἐφήμερον πάσης κοσμικῆς θέσεως, ἐξουσίας, πλοῦτου, προσέτι δὲ ἐπιστημονικῶν γνώσεων. Ἐγνώριζε “πόσον πολὺ ἀγαπᾷ ὁ Κύριος τοὺς ἀνθρώπους Αὐτοῦ”, καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐτίμα ἀληθῶς καὶ ἐσέβετο πάντα ἄνθρωπον.

”Ἡ ἐξωτερικὴ αὐτοῦ διαγωγή ἦτο ἀπλῆ, καὶ ταῦτοχρόνως ἡ ἀναμφίδολος ποιότης αὐτοῦ ἦτο ἡ ἐσωτερικὴ εὐγένεια, ἡ ἀριστοκρατία, ἃν θέλητε, ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ σημασίᾳ τῆς λέξεως. Ἐν τῇ ὑπὸ διαφόρους συνθήκας ἐπικοινωνία μετ’ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος καὶ τῆς λεπτοτέρας εἰσέτι διαισθήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ εἰς αὐτὸν τραχείας κινήσεις τῆς καρδίας: ἀντιπάθειαν, ἀπροσεξίαν, περιφρόνησιν, προσποίησην καὶ τὰ παρόμοια. Ἦτο ἀνὴρ ὄντως εὐγενής, ὡς δύναται νὰ εἶναι μόνον ὁ Χριστιανός.

”Ὁ Γέρων ποτὲ δὲν ἐγέλα ἠχηρῶς. Ποτὲ δὲν ὠμίλει κατὰ τρόπον διαφορούμενον. Οὐδέποτε περιεγέλασε καὶ οὐδέποτε ἠστειεύθη ἄλλους ἀνθρώπους...

”Τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ δὲν εἶχε θέσιν εἰς αὐτόν. Ἀλλὰ παρὰ τὴν φανεράν ἀπλότητα, τὴν σπανίαν διαλλακτικότητα καὶ τὴν ὑπακοήν, ἦτο ἀπολύτως ἀντίθετος πρὸς πᾶν ψευδές, πονηρὸν καὶ ἄσχημον. Κατάκρισις, χυδαιότης, μικρότης καὶ τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν δὲν εὐρίσκοντο. Ἐπὶ τούτου ἐξεδήλου ἔντονον

ἀκαμψίαν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ θλίβῃ τὸν ἀμαρτάνοντα, καὶ προσεῖχε νὰ μὴ προσβάλλῃ αὐτὸν οὐχὶ μόνον ἔξωτερικῶς, ἀλλὰ, τὸ κυριώτερον, οὔτε καὶ διὰ τῆς κινήσεως τῆς καρδίας αὐτοῦ, διότι ὁ λεπτὸς ἄνθρωπος αἰσθάνεται καὶ τὰς κινήσεις τῆς καρδίας. Ἐπετύγχανε δὲ τοῦτο προσευχόμενος ἔσωτερικῶς καὶ μένων ἡσυχος, ἀνεπηρέαστος ἀπὸ παντὸς δυστρόπου.

Ἦ Παρηγεῖτο εἰς αὐτὸν θέλησις σπανίας δυνάμεως, ἄνευ πείσματος· ἀπλότης, ἐλευθερία, ἀφοβία καὶ ἀνδρεία μετὰ πραότητος καὶ προσηνείας· ταπεινώσεις καὶ ὑπακοή, ἄνευ δουλοπρεπείας καὶ ἀνθρωπαρεσκείας: **Ἦτο ἀληθῶς ἄνθρωπος, εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις Θεοῦ**¹⁴.

* * *

Σεβασμιώτατε πνευματικέ μας Πατέρα·

Σᾶς εὐχαριστοῦμε, διότι πάντοτε μᾶς καλλιεργεῖτε ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸ πνεῦμα τῆς γνησίας εὐγενείας καὶ κοινωνικότητος, διὰ τῆς ὑποταγῆς, ταπεινώσεως καὶ ἀγάπης καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς στὶς μικρὰς λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Συγχωρέστε μας γιὰ τὴν πενιχρή μας ἀπόδοσι. Συνεχίσατε, παρακαλοῦμε, τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργο, διότι τὸ ἔχουμε ὅλοι ἀνάγκη. Σᾶς εὐχόμεθα τὰ ἔτη Σας νὰ εἶναι πολλὰ καὶ μεστὰ ἐλέους καὶ ἔργων ἀγαθῶν, ἢ δὲ παρὰ Κυρίου ἀνταπόδοσις πλουσία καὶ πολλαπλάσια!

Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα!

Σᾶς Εὐχαριστῶ!

1. Μ. Ἀθανασίου, PG τ. 26, στλ. 945B/*Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου*, § 73.
2. Μοναχοῦ Δαμασκηνοῦ Γρηγοριάτου, Ὀδοιπορικὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας, σελ. 109, ἐκδ. “Ἄθως”, Πειραιεὺς 1986.
3. Ὁσίου Νείλου τοῦ Σιναΐτου, PG τ. 79, στλ. 1193/*Λόγος περὶ προσευχῆς εἰς ὀνὴ κεφάλαια διειλημμένος, κερ. ρκδ’*.
4. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου, Ὁ Ὁρθόδοξος Μοναχισμὸς ὡς προφητικὴ, ἀποστολικὴ καὶ μαρτυρικὴ ζωὴ, σελ. 146, ἐκδ. Ἱεραῶν Μονῆς Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου (Πελαγίας) Βοιωτίας, 2002.
5. Ματθ. κβ’ 37-40.
6. Α’ Ἰωάν. δ’ 20-21.
7. Εἶπε Γέρον..., Τὸ “Γεροντικὸν” σὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση (ὑπὸ Βασιλείου Πέντζα), σελ. 114, § Γ’: *Τοῦ Ἀββᾶ Ἰωάννη τοῦ Κολοβοῦ*, ἐκδ. “Ἀστήρ”, Ἀθήναι 1974.
8. Ἀποφθέγματα τῶν Ἀγίων, PG τ. 65, στλ. 77BC/*Περὶ τοῦ Ἀββᾶ Ἀντωνίου*, § θ’.
9. Ἀγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, PG τ. 49, στλ. 381-382/*Εἰς τὴν Προδοσίαν τοῦ Ἰούδα*, Ὁμιλία α’, § στ’.
10. Ὁσίου Νικήτα τοῦ Στηθάτου, *Πρακτικῶν Κεφαλαίων Ἐκατοντὰς Α’*, § 14, ἐν *Φιλοκαλία* τῶν ἱ. Νηπιτικῶν, τόμ. Β’, σελ. 176, ἐκδ. Παν. Τζελάτη, Ἐν Ἀθήναις 1893.
11. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀββᾶ Ἡσαΐου, Λόγοι ΚΘ’, *Ἐντολαὶ πρὸς ἀρχαρίους Μοναχοῦς*, σσ. 186-192, ἐκδ. Σ. Σχοινᾶ, Ἐν Βόλῳ 1962.
12. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰσαὰκ Ἐπισκόπου Νινευῖ τοῦ Σύρου, *Τὰ Εὐρεθέντα Ἀσκητικά, Λόγος Ζ’*: *Περὶ Τάξεως τῶν ἀρχαρίων καὶ καταστάσεως καὶ τῶν ἀνηκόντων αὐτοῖς*, σσ. 32-36, ἐκδ. Χ. Σπανός, Ἀθήναι ἄ.χ.
13. Καλλίστου Ware (ἐπισκόπου Διοκλείας), *Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία*, σελ. 376, ἐκδ. “Ἀκρίτας”, Ἀθήναι 1996.
14. Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης, σελ. 65-66, ἐκδ. Ἱεραῶν Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ Ἀγγλίας, 1995.

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Εὐχαριστοῦμε ἐγκάρδια τὸν Ὅσιολογιώτατο πατέρα Κλήμη, διότι ἡ ἐμπεριστατωμένη καὶ ἐμβριθὴς Ὁμιλία του μᾶς ἐμύησε στὸ μεγάλο πρᾶγμα αὐτὸ θέμα τῆς «*Γνήσιας Εὐγένειας*» ἐν Χριστῷ.

Ἐνώνουμε μαζί του τὶς εὐχαριστίες μας πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας, διότι πάντοτε μᾶς καλλιεργεῖ ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸ πνεῦμα τῆς γνήσιας εὐγένειας καὶ κοινωνικότητος, διὰ τῆς ὑποταγῆς, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης, καθὼς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς ἐπιμονῆς στὶς μικρὲς λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

* * *

Ὅμως, τὸ Πρόγραμμά μας συνεχίζεται.

Οἱ λαϊκοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί μας, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὴν εὐρύτερη οἰκογένεια τῶν Ἀγιοκυπριανιτῶν, θὰ ἤθελαν – ὅπως πάντοτε – νὰ συμμετάσχουν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν τρόπο τους στὴν ἀποψινὴ μας χαρά.

Ἔνας «*Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης*» πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα μας ἐκ μέρους των εἶναι ὡς ὅσοι καλοδεχούμενος καὶ βεβαίως μέσα στὶς προοπτικὲς τῶν «*Εὐχαριστηρίων*» μας.

Παρακαλῶ τὸν ἀγαπητὸ μας κύριο Σταῦρο Κωνσταντόπουλο, παλαίμαχο Ἀγιοκυπριανίτη, νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα.

2. – «*Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης*».

«Εὐχαριστήρια 2005»

Χαιρετισμὸς Εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν πνευματικῶν τέκνων

(3.10.2005)

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα μας·
Πολυσέβαστε πνευματικέ μας Πατέρα·

Επικαλούμενος τις θεοστήρικτες εὐχές Σας, θὰ ἤθελα καὶ ἀπὸ τὴν θέσι αὐτὴ νὰ εὐχαριστήσω πρωτίστως τοὺς ἀδελφούς μου, τὰ πνευματικά Σας τέκνα εὐρύτερα, διότι μὲ ἐτίμησαν μὲ τὴν ἀποψινὴ διακονία.

- Ἐλπίζω στὶς προσευχὲς τῆς ἀγάπης τους, ὥστε νὰ ἀνταποκριθῶ στὶς προσδοκίες τους καὶ νὰ ἐκφράσω πρὸς τὴν Σεβασμιότητά Σας, δηλαδὴ τὸ πολυτιμότερο Πρόσωπο γιὰ μᾶς στὴν γῆ, ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχουμε γιὰ Σᾶς, δηλαδὴ τὴν βαθειὰ ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη μας.
- Κατὰ τὸ μακρὸ διάστημα τῆς γνωριμίας καὶ τῆς συναναστροφῆς μας μὲ τὴν Σεβασμιότητά Σας, διαπιστώσαμε μὲ εὐχάριστη πράγματι ἐκπληξι, μὲ χαρὰ καὶ συγκίνησι, ὅτι εἴσθε γνήσιος φορέας τῆς γνήσιας ἐν Χριστῷ εὐγένειας.
- Ἀξιωθήκαμε νὰ γνωρίσουμε τοὺς ἀείμνηστους γονεῖς Σας, τὸν Γέροντα Χριστόφορο καὶ τὴν γιαγιά μας Παρθενία, οἱ ὁποῖοι διεκρίνοντο γιὰ τὴν πηγαία καὶ ἀνεπιτήδευτη εὐγένειά τους· δικαίως λοιπὸν ἀνακαλύπτουμε, ὅτι οἱ ρίζες τῆς ἰδικῆς Σας εὐγένειας εὐρίσκονται στὰ σεπτὰ γιὰ μᾶς ἐκεῖνα Πρόσωπα.
- Ἄλλὰ βεβαίως, μόνο οἱ ρίζες· διότι τὸ δένδρο, μὲ τὰ ὠραῖα ἄνθη καὶ τοὺς εὐχυμούς καρπούς τῆς εὐγένειάς Σας, ἀνήκει στὸ Μοναστήρι μας, ἀνήκει στὸ Πατερικὸ βίωμά Σας, ἀνήκει στὴν Ἔρημο.

- Πράγματι, «*ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος*»!... Καί, τί παράδοξο! τὰ *ἄνθη τῆς ἐρήμου* εἶναι ωραιότερα καὶ εὐωδέστερα, ἀπὸ ὅλα τὰ ἄνθη τῆς κοσμικῆς καὶ συμβατικῆς εὐγένειας.

- Καρπὸς πολύτιμος τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἀνθοφορίας ἦταν ἕνας θαυμάσιος συγκερασμὸς στὸ Πρόσωπό Σας *Μοναχισμοῦ* καὶ *Κοινωνικότητος*.

* * *

Πεδομένου λοιπόν, ὅτι ὁ γνήσιος Μοναχισμὸς γεννάει τὴν γνήσια Κοινωνικότητα, ἐλπίζω, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα μας, ὅτι δὲν θὰ μᾶς βάλετε βαρὺ κανόνα ποὺ ἐμεῖς, οἱ λαϊκοὶ Ἀγιοκυπριανῖτες, βλέπαμε πάντοτε νὰ εἴσθε *ἐσωτερικὰ – στὴν καρδιά* ἕνας σεβάσιμος Μοναχός, ἐνῶ *ἐξωτερικὰ – στοὺς τρόπους* ἕνας ἀξιοσέβαστος Ἀριστοκράτης, ἕνας ἀριστοκράτης τοῦ εὐαγγελικοῦ ἤθους.

- Εἰλικρινά, δὲν ὑπάρχουν λόγια νὰ Σᾶς εὐχαριστήσουμε, διότι ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς στὸ Πρόσωπό Σας ἀποτελοῦσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελῇ γιὰ μᾶς ταυτοχρόνως καὶ *εὐλογία* καὶ *ἐλεγχος*.

- Καὶ εἶναι *εὐλογία*, διότι ἡ πνευματικὴ Σας εὐγένεια, ἡ γνήσια κοινωνικότητά Σας, μᾶς ἀντιμετωπίζει – ὅταν εἴμαστε σὲ ἄσχημη κατάστασι – μὲ τρόπο λεπτὸ καὶ διακριτικό, ὥστε νὰ μὴν πληγωθοῦμε περισσότερο καὶ ἀποθαρρυνθοῦμε πλήρως.

- Ἡ ἁγία αὐτῆ εὐγένειά Σας μᾶς θυμίζει τὴν διδασκαλία τοῦ Ὁσιωτάτου Γέροντος Ἰουστίνου Πόποβιτς, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι «*στὸν ἄλλο νὰ πηγαίνης μὲ τὰ πόδια τῆς περιστερᾶς*» δηλαδή, νὰ τὸν πλησιάζης ὅπως τὸ περιστέρι: ἀπαλὰ καὶ μαλακά, διότι αὐτὸς ἔχει τοὺς φόβους του, τὶς θλίψεις του, ἔχει ἤδη ἀρκετὸ βάρος καὶ δὲν χρειάζεται ἄλλη ἐπιβάρυνσι.

- Εἶναι ὅμως ὁ τρόπος Σας αὐτὸς καὶ *ἐλεγχος*, διότι ἐμεῖς, ὡς ἀπρόσεκτοι καὶ ἀδύνατοι, φερόμαστε στοὺς ἄλλους συχνὰ μὲ ἀδιακρισία, τραχύτητα καὶ βαναυσότητα, λησμονώντας ὅτι ἔχουμε ἀπέναντί μας τὴν πληγωμένη καὶ πονεμένη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

* * *

Σεβασμιώτατε πνευματικέ μας Πατέρα·

Ἄ ἐν θὰ ἤθελα νὰ ἐπεκταθῶ περισσότερο· ἡ ώραία ἀνάλυσις τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ μας παπα-Κλήμη ἀντανακλᾷ τὴν καρδιά Σας, τὴν διδασκαλία Σας, τὸ βίωμά Σας, ὅ,τι δηλαδὴ γιὰ μᾶς εἶναι ὁδηγητικὸ καὶ σωτήριο.

- Ὅλα τὰ λαϊκὰ πνευματικά Σας τέκνα Σᾶς ἀπευθύνουν θερμότατες εὐχαριστίες καὶ ἐγκάρδιες εὐχὲς γιὰ τὴν μακροήμερευσί, τὴν ἐνίσχυσί καὶ τὴν παρηγορία τῆς Σεβασμιότητός Σας, μὲ τὴν χάρι καὶ προστασία τῆς Παναγίας Μητέρας μας Θεοτόκου καὶ τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης.

«Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα!».

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Με ιδιαίτερη συγκίνηση, ευχαριστούμε τὸν ἀγαπητὸ ἐν Χριστῷ ἀδελφὸ μας κύριο Σταῦρο Κωνσταντόπουλο γιὰ τὸν «Χαιρετισμό» του, τὸν γεμᾶτο κατανυκτικῆ εὐγένεια καὶ εὐγνωμοσύνη.

* * *

Ἐφθασε ἡ στιγμή νὰ προσφέρουμε στὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας τὸ καθιερωμένο μας δῶρο.

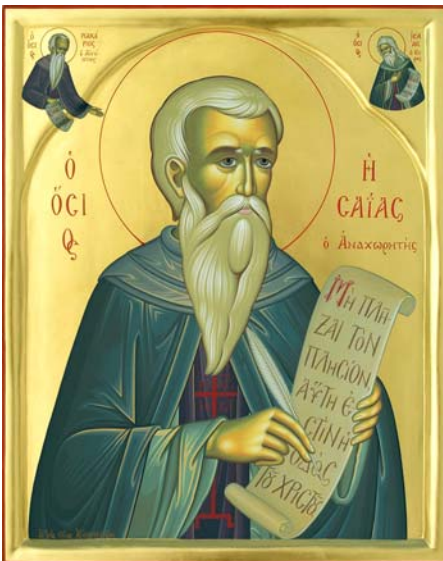
Ὅπως πάντοτε, εἶναι πολὺμηνος καρπὸς καὶ μόχθος τοῦ Ἁγιογραφείου μας καὶ ἀποτέλεσμα συλλογικῆς προσπάθειας τῆς Ἀδελφότητός μας.

Εἶναι ἄμεσα σχετικὸ μὲ τὸ κεντρικὸ θέμα τῆς ἐφετινῆς μας Ἐκδηλώσεως, τὴν «Γνήσια Εὐγένεια».

Παρακαλῶ τὸν Ὁσιολογιώτατο πατέρα Κλήμη νὰ παρουσιάσῃ τὸ δῶρο.

3. – Παρουσίασις καὶ προσφορά δώρου.

Ὁ Ὁσιος Ἡσαΐας ὁ Ἀναχωρητὴς **Ὁ Διδάσκαλος τῆς ἐν Χριστῷ Εὐγενείας**

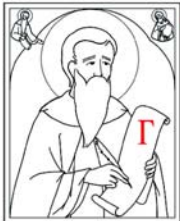

Ἐπὶ Μονῇ Ἁγίῳ Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, Φυλῆς Ἀττικῆς

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ 2005 Ἀναμνηστικὸν

Ἡ Γνήσια Εὐγένεια
Μοναχισμὸς καὶ Κοινωνικότης

Ὁ Ὁσιος Ἡσαΐας
Ὁ Διδάσκαλος τῆς ἐν Χριστῷ Εὐγενείας

A → ← B

Γ
«Μὴ πληζαί τὸν πλῆθον, αὕτη ἐστίν ἢ Ὁδὸς τοῦ Χριστοῦ».

Γ
«Ἡ ἐν Χριστῷ εὐγένεια μὰς ἐπιβάλλει νὰ μὴ πληθύνουμε μὲ ὁτιδήποτε τῆς συνείδησι τοῦ ἀδελφοῦ μας».

Ἡ συνέχεια τῆς Παραδόσεως

Ὁ Ὁσιος Ἡσαΐας εἶχε ὡς πνευματικὸν Πατέρα τὸν Ὁσιο Μακάριο τὸν Αἰγύπτιο (A: «Εὐχάριστος γίνεσθε»), ὃ δὲ Ὁσιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος (B: «Φιλόφρονες γίνεσθε») περιλαμβάνει στὴν διδασκαλίαν του ἄρους τοῦ Ὁσίου Ἡσαΐου.

• Διαστάσεις 50×60 •

Ἡ ἱερὰ Εἰκόνα προσεφέρθη σὲ ξυλόγλυπτη κορνίζα.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἡ Μοναστική μας Ἀδελφότης αἰσθάνεται βαθειὰ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδων Ἀττικῆς.

Εὐχαριστοῦμε τὴν Ὁσιωτάτη Καθηγουμένη Γερόντισσα Ταξιαρχία καὶ τὶς Ὁσιώτατες Ἀδελφές, διότι – ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας καὶ τῇ Πανηγύρει τῆς Μονῆς μας – ἐφιλοτέχνησαν καὶ προσέφεραν ἓνα ὄντως πολύτιμο καὶ βαρυσήμαντο δῶρο.

Εἶναι αὐτὸ τὸ Λάβαρο, τὸ ὁποῖο στολίζει ἐφέτος τὴν αἴθουσά μας καὶ λαμπρύνει τὰ «*Εὐχαριστήριά*» μας.

Στὰ περυσινά μας «*Εὐχαριστήρια*», ἡ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων μᾶς εἶχε προσφέρει καὶ τὸ ἄλλο περίφημο Λάβαρο, τὸ Λάβαρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, τὸ ὁποῖο ἐπίσης λαμπρύνει ἀπόψε τὴν αἴθουσά μας.

Τὸ Ἔργαστήριο Χρυσοκεντηπτικῆς ἐργάσθηκε μὲ προσευχὴ καὶ ἐπιμέλεια γιὰ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ Λάβαρο, προῖδον ἀγάπης ἐν Χριστῷ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Μητροπολίτη μας.

Τὸ Λάβαρο τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ἐκπέμπει πολλὰ πνευματικὰ μηνύματα.

Εὐχαριστοῦμε καὶ πάλι τὴν Γερόντισσα Ταξιαρχία καὶ τὴν ἐν Χριστῷ Συνοδίά της.

«Εὐχαριστήρια 2005»

Τὸ Δῶρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Αφιδνῶν Ἀττικῆς

Τὸ Λάβαρο τῆς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ

Τὸ ἐφετινὸ δῶρο τῆς Ἀδελφότητός μας πρὸς τὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατο Πατέρα μας εἶναι μία συνέχεια τοῦ περυσينوῦ. Μετὰ ἀπὸ τὸ Λάβαρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἓνα Λάβαρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Βέβαια, ὑπάρχει ἤδη ἓνα Λάβαρο τῆς Μονῆς, τὸ ὁποῖο μάλιστα ἔχει διπλὴ ἀξία, ἱστορικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ. Εἶχε φιλοτεχνηθῆ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ τὴν σεβαστὴ Μητέρα τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, τὴν κυρία Κονδυλία Μαρλάση, σὲ κλίμα ἡσυχίας, προσευχῆς καὶ ἀθόρυβης ἀφοσίωσης πρὸς τὴν Μονὴ τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων, ἐνῶ ἡ εἰκόνα τῶν Ἁγίων ἦταν ἔργο τοῦ Ἁγιογραφείου τῶν σεβαστῶν Πατέρων. Ἀλλὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐπέφερε ἀρκετὲς φθορὲς στὸ κόσμημα αὐτό, τὸ ὁποῖο ἦταν ἀνάγκη πλέον νὰ ἀντικατασταθῆ.

Τὸ Λάβαρο, τὸ ὁποῖο σήμερα προσφέρουμε στὸν Σεβασμ. Πάτερα καὶ Μητροπολίτη μας, κατασκευάσθηκε στὸ Ἐργαστήριό τῆς Χρυσοκεντητικῆς τῆς Μονῆς μας.

Τὸ Ἐργοστήριό μας αὐτὸ ὀφείλει στὴν ἴδια τὴν μητέρα τοῦ Θεοφιλεστάτου κ. Χρυσοστόμου τὰ πρῶτα μαθήματα κεντήματος στὸ χέρι.

Τὸ Λάβαρο σχεδιάσθηκε, ὅπως καὶ τὸ περυσινό, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τῶν σεβαστῶν Πατέρων τῆς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ.

* * *

• **Στὸ κέντρο**, δεσπόζει ἡ ἱερὰ εἰκόνα τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖοι βαστάζουν τὴν Μονὴ τους: ὁ Ἅγιος Κυπριανὸς ἴσταται εὐλογῶν, ἡ δὲ Ἁγία Ἰουστίνα κρατοῦσα τὸν Σταυρὸ τοῦ Μαρτυρίου.

Ὅπως ἡ ἱερὰ εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς στὸ Λάβαρο τῆς Συνόδου, ἔτσι καὶ ἡ σεπτὴ εἰκόνα τῶν Ἁγίων μας περικλείεται καὶ ἔχει ὡς *φόντο* τὸν Σταυρό, μὲ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς μήνυμα: στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ, βιώνεται τὸ Μυστήριό τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Διακρίνεται στὸ κέντρο ὁ τροῦλλος τοῦ νέου Μεγάλου Ναοῦ, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ πράσινα κολωνάκια καὶ τὸν λευκὸ Σταυρό.

• **Στὸ ἄνω μέρος,** στὸ μέσον, τοποθετήθηκε ἡ ἱερὰ Εἰκόνα τῆς Παναγίας μας ὡς Πλατυτέρας, ἡ ὁποία φέρει ἐγκόλπιον τὸν Χριστόν μας· ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας, εἶναι πηγὴ πάσης ἀγιότητος, πάσης εὐλογίας, πάσης ζωῆς.

• **Δεξιὰ καὶ ἄριστερά,** Ἅγιοι Ἄγγελοι στεφανώνουν τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ τὴν Μονὴν καὶ τοὺς σεβαστοὺς Πατέρας, οἱ ὁποῖοι «νομίμως ἀθλοῦσι» στὸ στάδιο τοῦ μοναχικοῦ ἀγῶνος.

• **Στὸ κάτω μέρος,** κλάδοι ἐλαίας ἀναπτύσσονται ἀπὸ τὸ κεντρικὸ θέμα στὶς τρεῖς λωρίδες. Εἰκονίζουν τὴν εὐλογία, τὴν ἐκπηγάζουσα ἀπὸ τὴν χάριν τῶν Ἁγίων, ὡς καὶ ἀπὸ τὰ βιώματα τῶν σεβαστῶν Πατέρων τῆς Μονῆς καὶ μάλιστα τὴν ἀγάπη τους πρὸς πάντας.

Ἡ ἐλαία εἶναι σύμβολο θριάμβου, σοφίας καὶ εἰρήνης. Ἐδῶ στὴν πνευματικὴ αὐτὴ παράστασι, συμβολίζει τὸν θρίαμβο κατὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τῆς κακοδοξίας· ἐπίσης, τὴν πορεία πρὸς τὴν ἐπίγνωσι τῆς ἀληθοῦς σοφίας καὶ τὴν ἀπόκτησι τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης, διὰ τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ εἰρηνεύει καὶ συμφιλιώνεται μὲ τὸν Θεό, τὸν ἑαυτό της, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν κτίσι.

Ἔτσι, τὰ θέματα τοῦ Λαβάρου ἐκπέμπουν ἓνα μήνυμα ἐλπίδος, ἀλλὰ καὶ μία κλησι πρὸς τὴν ζωοδότῃρα πηγὴν τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων.

* * *

Εὐχόμεθα ἐκ καρδίας, ὅπως οἱ Ἅγιοί μας Κυπριανὸς καὶ Ἰουστῖνα διαφυλάττουν τὴν Ἁγίαν Μονὴν τους ἀβλαβῆ ἐκ παντὸς κινδύνου καὶ πειρασμοῦ, ἐνισχύουν δὲ καὶ παρηγοροῦν τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα καὶ Μητροπολίτη μας, ὡς καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Πατέρας στὸν ὑπερ-ἄνθρωπο ἀγῶνα τους.

Παρακαλοῦμε τὸν πολυσέβαστο Πατέρα μας νὰ δεχθῆ τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνη μας διὰ τὴν πατερικὴν του φροντίδα ὑπὲρ ἡμῶν, ὡς καὶ τὴν ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην του ἔναντι τῶν ἀδυναμιῶν μας.

Δεόμεθα ταπεινῶς, ἀλλ' ἐγκαρδίως, νὰ χαρίζῃ ὁ Χριστὸς καὶ Σωτήρας μας στὴν Ἀρχιερωσύνη του πάμπολλα ἔτη, ρυθμίζων στὸν κτύπο τῆς θεοφιλοῦς καρδίας του τὴν ζωὴ τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλων ἡμῶν τῶν πνευματικῶν τέκνων του.

*Ταξιαρχία Μοναχῆ
καὶ ἡ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Συνοδία
Ἀγιοαγγελίτισσαι
26.9.2005*

Μέρος Γ΄.

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἦδη εἰσερχόμεθα, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, στὸ τρίτο Μέρος τοῦ Προγράμματός μας.

Ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός μας Νικόλαος Πολύχρος, Πρωτοψάλτης τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Κυμίνων Θεσσαλονίκης, μᾶς καλωσορίζει ποιητικὰ στὸ εὐδιαστὸ περιβάλλον τῆς Παραδόσεώς μας.

Εὐχαρίστως νὰ τὸν ἀκούσωμε!

1. - «*Καλωσόρισμα*» ποιητικόν».

«Εὐχαριστήρια 2005»

Καλωσόρισμα Ποιητικὸν

Καλῶς ὠρίσατ' ἀδελφοί,
καλοὶ κι' ἀγαπημένοι
σὲ τούτ' ἀπόψε τὴ γιορτῆ,
ποῦμαστε συναγμένοι
Ἄκουστηκαν τροπάρια,
θὲ ν' ἀκουστοῦν τραγούδια.
Τῆς Ρωμηοσύνης εὖοσμα
κι' ἀμάραντα λουλούδια.

* * *

Γιατί θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
Γιατί ὕμνοι καὶ τραγούδια;
Γιατί στολίστηκ' ἡ σκηνὴ
μὲ γλάστρες καὶ λουλούδια;
Γιὰ ν' ἀκουστοῦν χίλιες εὐχὲς
ἀπὸ τὸ κάθε στόμα,
γι' Αὐτὸν ποῦδωσε στὸ Χριστὸ
καρδιά, ψυχὴ καὶ σῶμα.

* * *

Πατέρα καὶ Ποιμένα μας,
χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσης
καὶ μέσ' τὴ Χάρη ποὺ θὰ ζῆς
νὰ μὴ μᾶς λησμονήσης!
Καὶ τώρα, δέξου, ταπεινά,
μέσ' ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας,
μιὰν ἀνθοδέσμη μουσικὴ
ἀπ' τὴν Παράδοσή μας!

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Ἡ Χορωδία καὶ Ὁρχήστρα «Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομιά» θὰ μᾶς παρουσιάσῃ, ὅπως πάντα, δημοτικὰ τραγούδια καὶ ὀργανικοὺς σκοποὺς.

Ἀρχίζουμε μὲ τὸ γνωστὸ τραγούδι: «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ».

Στίχοι Ἀγγέλου Βλάχου. Παραδοσιακὴ μελωδία. Ἦχος τέταρτος λέγετος.

2. - «Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ».

«Εἰς τὸ βουνὸ ψηλὰ ἐκεῖ
εἶν' Ἐκκλησιὰ ἐρημική.
Τὸ σήμαντρό της δὲ χτυπᾷ,
δὲν ἔχει ψάλτη οὐδὲ παπᾷ.
Ἐνα καντήλι θαμπερὸ
καὶ ἕναν πέτρινο Σταυρὸ,
ἔχει στολίδι μοναχὸ
τὸ ἐκκλησιάκι τὸ φτωχό.
Μὰ ὁ διαβάτης ποὺ περνᾷ
στέκεται καὶ τὸ προσκυνᾷ
καὶ μὲ εὐλάβεια πολλή
τὸν ἄσπρο του Σταυρὸ φιλεῖ.
Ἐπάνω στὸ Σταυρὸ ἐκεῖ
εἶναι εἰκόνα μυστική,
μ' Αἷμα τὴν ἐγραψ' ὁ Θεὸς
καὶ τὴ λατρεύει ὁ λαός».

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Θὰ συνεχίσουμε μὲ ἕναν ὀργανικὸ σκοπὸ, *καβοντορίτικο*.

3. - Ὁργανικὸ καβοντορίτικο.

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

«Περιβόλι μ' ὀργωμένο».

Δημοτικὸ Τραγούδι τῆς περιοχῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Καταγραφή Ἀνδρέα Ντάκουλα.

Ἦχος πρῶτος. Ρυθμὸς ἐξάσημος.

4. - *«Περιβόλι μ' ὀργωμένο».*

*«Περιβόλι μου ὀργωμένο
καὶ γαρύφαλλα σπαρμένο,
ἔχεις γύρω-γύρ' ἀλτάνες (*)
καὶ στή μέση ματζουράνες.
Ἔχεις μιὰ μηλιὰ στή μέση
ποὺ λυγοβεργάει νὰ πέση.
Πάει ὁ νηὸς νὰ κόψη μῆλα
καὶ μαραίνονται τὰ φύλλα».*

(*) Ἄλτানা: μικρὸ, στενὸ χῶρισμα παράλληλο πρὸς τὸν τοῖχο τῆς αὐλῆς, ὅπου φυτεύονται λουλούδια.

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Συνεχίζουμε μὲ ὀργανικὸ σκοπὸ, *γενοβέφα*.

5. - Ἰργανικὸ *γενοβέφα*.

● **ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:**

«Μηλίτσα ποὺ εἶσαι στὸν κρεμνὸ».

Συρτὸ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Καταγραφή Σίμωνος Καρᾶ.

Ἦχος πλάγιος τοῦ δευτέρου τετράφωνος.

6. – *«Μηλίτσα ποὺ εἶσαι στὸν κρεμνὸ».*

«Μηλίτσα ποὺ εἶσαι στὸν κρεμνὸ τὰ μῆλα φορτωμένη.

Τὰ μῆλα σου λιμπίστικα καὶ τὸν κρεμνὸ φοβάμαι.

Κι ἄνε φοβάσαι τὸν κρεμνὸ πᾶρε τὸ μονοπάτι.

Τὸ μονοπάτι μ' ἔβγαλε σ' ἓνα μονοκλησάκι».

● **ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:**

Θὰ κλείσουμε τὸ μουσικὸ μέρος τοῦ Προγράμματός μας μὲ ἓναν ὀργανικὸ σκοπὸ, κρητικὸ ροδινός.

* * *

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, εὐχαριστοῦμε θερμότατα τὴν Ὁρχήστρα καὶ Χορωδία μας «*Ἑλληνορθόδοξη Κληρονομιά*», ἡ ὁποία ἔχει συσταθῆ καὶ λειτουργεῖ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολι Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς.

Ἡ παρουσία της, στὶς διάφορες Συνάξεις μας, ἀποτελεῖ μία πνευματικὴ μαρτυρία καὶ ταυτοχρόνως συμβάλλει στὴν ἀναζωογόνησι καὶ συνέχεια τῆς εὐωδιστῆς πολιτισμικῆς μας Κληρονομιάς.

7. – *Ὁργανικὸ κρητικὸ ροδινός.*

Μέρος Δ'.

• ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Τὸ Τέταρτο Μέρος τῶν «*Εὐχαριστηρίων*», μᾶς εἰσάγει σὲ ἓνα ἄλλο Περιβόλι... Ἐπικαλούμεθα τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ ἐτοιμότητά Σας, διότι οἱ εὐωδίες θὰ εἶναι πολὺ ἰσχυρές.

Ὁ Ὅσιος Εὐφρόσυνος ἐορτάζει στὶς ἑνδεκα Σεπτεμβρίου. Ἦταν νέος, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ ἀφιερωθῆ στὸν Θεό. Στὸ Μοναστήρι τοῦ ἀνέθεσαν τὴν διακονία τοῦ μαγειρίου. Ἐκεῖ, κρυμμένος καὶ ἄσημος, μὲ τὴν ταπείνωσί του ἔφθασε στὸ ὕψος τῆς ἀγιότητος. Μία νύκτα, ὁ Ἠγούμενος εἶδε τὸν μάγειρο Εὐφρόσυνο στὸν Παράδεισο. Καὶ ὁ Εὐφρόσυνος τοῦ ἔδωσε τρία μῆλα ἀπὸ τὸ Περιβόλι τοῦ Οὐρανοῦ...

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ καὶ ἀξιότιμος Καθηγητὴς κύριος Ὁνούφριος Σῶχος θὰ μᾶς ἀπαγγείλῃ μία χαριτωμένη μοναστηριακὴ διήγησι, ἡ ὁποία ἔχει σχέση μετὰ τὸν Ὅσιο Εὐφρόσυνο τὸν Μάγειρο.

Παρακαλῶ τὸν κ. Σῶχο νὰ μᾶς ζωντανέψῃ τὸ μοναστηριακὸ αὐτὸ χρονικόν.

1. – «Ὁ δόκιμος Πατάπιος, τὰ μῆλα τοῦ Ὁσίου Εὐφροσύνου καὶ τὰ πορτοκάλια τῆς Παναγίας».

«Εὐχαριστήρια 2005»

Ὁ δόκιμος Πατάπιος, τὰ μῆλα τοῦ Ὁσίου Εὐφροσύνου καὶ τὰ πορτοκάλια τῆς Παναγίας

Ὁ Ἠγούμενος τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Παναγιάς τῶν Ἀγρῶν, ὁ Γέρο-Ἡσαΐας, ἕνας σεβάσμιος Μικρασιάτης Μοναχός, ἦταν βαθεῖα συλλογισμένος.

Ἐκεῖνο τὸ ἤρεμο αὐγουσιάτικο δειλινό, καθισμένος στὴν αὐλή, κάτω ἀπ' τὴ κληματαριά, κρατοῦσε τὸ κομποσκοῖνι του καὶ προσευχόταν καρδιακά...

Ἐξήντα περίπου χρόνια στὴν καλογερικὴ τὸν εἶχαν πλουτίσει μὲ σπάνια πνευματικὴ πείρα καὶ μεγάλη διάκριση... Ἄρκοῦσε μιὰ ματιὰ γιὰ νὰ καταλάβει ἀμέσως τὴν ἐσωτερικὴ κατάσταση τοῦ ἄλλου.

Εἶχαν περάσει κάμποσες μέρες ποὺ ἔβλεπε τὸν νεαρὸ δόκιμο Πατάπιο νὰ ἴναι λιγομίλητος... Μιὰ σκιά λύπης κάλυπτε τὸ χαριτωμένο πρόσωπό του... Τί νὰ συμβαίνει ἄραγε;...

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο, ὁ Πατάπιος, στὰ δεκάξι του, εἶχε ἀφήσει ξαφνικὰ τὴ χήρα μάννα του καὶ τὰ δύο του ἀδελφάκια, μὲ σκοπὸ νὰ καλογερέψει... «*Νὰ γίνει παιδὶ τῆς Παναγιάς...*», ὅπως ἔλεγε μὲ ἀπλότητα.

Ἀπὸ τότε, ἡ παρουσία του στὸ Μοναστήρι ἦταν πηγὴ χαρᾶς καὶ εὐλογίας γιὰ ὅλους. Τὸ ἀγνό του βλέμμα, τὸ ἀγγελικὸ του μειδίαμα, ἡ μεγάλη του προθυμία, ὁ πρόσχαρος λόγος του, σὰν οὐράνια αὔρα, δρόσιζαν τὴν Ἀδελφότητα.

Καὶ τώρα, κοντὰ μιὰ βδομάδα, ὁ Πατάπιος γιὰ πρώτη φορὰ εἶχε συννεφιάσει. Τί νὰ ἀπασχολοῦσε τὸν εὐλογημένο τὸ Δόκιμο;...

Πέρα μακριά, ό χρυσός δίσκος του ήλιου έχανε σιγά-σιγά τή λάμψη του... Σέ λίγο θα κρυβόταν πίσω από τὰ έλατοβούνια... "Ένα δροσερό άεράκι κατέβαινε από τήν βορεινή πλαγιά κι άνακούφιζε τὰ περιβόλια...

Έκείνη τή στιγμή, ξεπρόβαλε από τήν πόρτα του μαγειριού ό Πατάπιος, φορτωμένος μ' ένα σακκι άλεύρι.

Ό Γερο-Ήσαΐας είχε πάρει τήν άπόφαση, άπόψε θα του μιλούσε!... Έκανε τò σταυρό του και ψιθύρισε μιá προσευχή στη Παναγιά...

Με όλους είχε καλές σχέσεις... Τόν αγαπούσαν και τόν σέβονταν... Ήταν ό πατέρας τους, ήταν και ή μητέρα τους... Κοντά στην πείρα και τὰ χρόνια του, ήταν κι άπλός σα μικρό παιδί... Γι' αυτό και του άνοιγαν τή καρδιά τους... Και στίς μπουνάτσες και στίς φουρτούνες.

– *Άδελφά Πατάπια!...*, του φώναξε εύγενικά και στοργικά.

Ό Δόκιμος πλησίασε... Άπίθωσε τò φορτίο του... Πήρε μιá ανάσα... Ίσιωσε τò σκουφάκι του και γονάτισε με ταπεινώση μπροστά στο Γέροντα, ζητώντας τήν εύχή του.

– *Άκουσε, γυιόκα μου...*, άρχισε ό Γερο-Ήσαΐας, ενώ άργά-άργά μέτραγε τούς κόμπους από τò τριμμένο κομποσκοίνι του... *Σέ βλέπω τώρα τελευταία άλλαγμένο...* *Ήσουν μιá βρυσούλα που έτρεχε γάργαρο νεράκι και μάς δρόσιζε...* *Τώρα τί έπαθες;... Ποϋ πήγε ή ξεγνοιασιά σου;... Μή και σου έφτιαξε καμμιά δουλειά ό σατανάς;... Αυτός, ό ξορκισμένος, μόνο ταραχή και λύπη ξέρει να σκορπίζει...*

Πέρασαν λίγες στιγμές σιωπής κι άγωνίας... Ό Πατάπιος φαινόταν σα να ήθελε κάτι να πει. Δυσκολευόταν όμως...

Ό Γέροντας τόν κτύπησε διακριτικά στον ώμο, έτσι... για να του δώσει θάρρος.

– *Άιντε, γιαβρούμ, άνοιξε τή καρδιά σου!... Τής Παναγιάς μας τò παιδίν χαρά να έχει πάλι!...*

Ξαφνικά, μικρά διαμάντια, άρχισαν τὰ δάκρυα να τρέχουν από τὰ μάτια του νεαρού Δόκιμου... Μαζεύονταν για λίγο στο άπαλό χνούδι του προσώπου του... Μετά κυλούσαν στα χέρια του, που ήταν σταυρωμένα στο στήθος.

– *Γέροντα, τί να Σάς πώ;... Λέγονται αυτά;... Κι έγώ παιδί Της είμαι...* *Όμως, Εκείνη δεν μου κάνει κι έμένα ένα δωράκι που ζητησα άπ' τή Χάρη Της...*

Τὰ μάτια τοῦ Γερο-Ἡσαΐα ἀνοιξαν διάπλατα...

– Βαί, βαί!... Τί ἴν' αὐτὰ π' ἀκούω, γυιόκα μου, ἀπόψε;!... Ἔχεις παράπονο ἀπὸ τὴ Παναγιά μας Δέσποινα;...

– Ναί, Γέροντα!..., συνέχισε μ' ἀπλότητα ὁ Πατάπιος, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα μὲ τὴν παλάμη του... *Τίς προάλλες ἄκουσα στὴ Τράπεζα τὴν ἱστορία ἐκείνη μὲ τὸν μαγειράκο, τὸν Φρόσσυνο... Πού, ἐνῶ αὐτὸς ἦτανε μεσ' τὴ καπνιά καὶ τὴ μουντζούρα στὸ μαγειριό, ὁ Ἠγούμενος τὸν εἶδε στὸ Περιβόλι τ' Οὐρανοῦ... Κι ὁ Φρόσσυτος τοῦ ἔδωσε τρία λιμπιστερὰ μηλαράκια... Τί ἦταν αὐτό, Θεέ μου!... Ἔτρεξα στὸ κελλί μου... Εἶχα λαχταρήσει... Ἔπεσα μπροστὰ στὸ Κόνισμά Της... Καὶ τὴν παρακαλοῦσα νὰ δώσει καὶ σὲ μένα, ὄχι τρία, ἀλλὰ μόνο ἓνα μηλαράκι τοῦ ἁγίου μαγειράκου, τοῦ Φρόσσυνου...*

* * *

Ο ἥλιος εἶχε πιά κρυφτεῖ... Ἡ νυχτερινὴ δροσοῦλα προκαλοῦσε ρίγη... Ὅμως, ὁ Γερο-Ἡσαΐας εἶχε ἰδρῶσει ὀλόκληρος ἀπὸ μιὰ θὲς ἀγωνία ἱερή.

– Καὶ τί ἀπόγινε, γιαβρούμ;... ρώτησε ὁ Γέροντας εἰρηνικά, χωρὶς νὰ σταματήσει τὸ κομποσκοῖνι καὶ τὴ προσευχή.

– Τί νὰ γίνε, Γέροντά μου;... Τόσες μέρες τώρα παρακαλῶ τὴ Χάρη Της... Καὶ δὲν μοῦ ἀπαντάει... Γιατί τὸ κάνει αὐτό;... Δὲν εἶμαι κι ἐγὼ παιδί Της;...

– Γιὰ πές μου ὅμως, Παταπούλη μου,... συνέχισε μὲ ἀγάπη καὶ πραότητα ὁ σεβάσμιος Ἠγούμενος... Γιατί τὸ θέλεις τὸ μηλαράκι τοῦ Ὁσίου Εὐφρόσσυνου;...

Γεροντάκο μου, τί νὰς Σᾶς πῶ;... Ἄφησα πίσω τὴ μάννα μου νὰ παλέψει γιὰ τὰ παιδιά, μόνη καὶ φτωχειά... Ὅταν χαλοῦσε ἡ κούκλα τῆς Ἀνούλας μας, ἐκλαιγε ἡ καημένη, κι ἐγὼ τὴν ἔφτιαχνα κι ἔπερνε χαρά... Τὰ ἴδια καὶ μὲ τὸ ποδηλατάκι τοῦ Γιαννάκη... Μὲ εἶχαν σὰ τὸ μακαρίτη τὸν πατέρα μας... Κι ἡ μαννούλα μὲ καμάρωνε κι ἔκανε ὄνειρα... Ὅταν ὅμως τῆς εἶπα, ὅτι στὸν ὕπνο μου εἶδα τὴν Παναγιά μέσα στὸ Φῶς νὰ μὲ καλεῖ: «Ἐλα κοντά μου νὰ γίνεις παιδί μου!...», δὲ δειλίασε, δὲν ἐκλαψε... Μονάχα μοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή της, μὲ σταύρωσε μὲ τὸ Κόνισμα τῆς Θεοτόκου καὶ μ' ἔστειλε στὸ Μοναστήρι...

Ὁ Δόκιμος σταμάτησε γιὰ λίγο... Δὲ σήκωσε τὰ μάτια του... Τώρα ὅμως φαινόταν πιὸ σοβαρός.

– Πάει κοντὰ ἕνας χρόνος..., συνέχισε... Ἀγωνίζομαι σκληρά... Θέλω νὰ εἶμαι ἕνα ὑπάκουο «παιδί τῆς Παναγιᾶς»... Οἱ δυσκολίες ὅμως δὲν εἶναι λίγες... Κι ὁ σατανᾶς, ξέρετ' Ἐσεῖς!, τὶς παραφουσκώνει... Πεθύμησα κι ἐγὼ λίγη παρηγοριά... Ἄχ! νὰ μοῦ ἴδινε ἡ Παναγιὰ Μητέρα μας ἕνα μηλαράκι τοῦ ὄσιου μαγειράκου!... Θὰ παίρνα δύναμη νὰ συνεχίσω... Γιατί δὲν μ' ἀκούει;... Δὲν εἶμαι κι ἐγὼ παιδί Της;...

* * *

Ο Γερο-Ἡσαΐας ξανάσανε ἀνακουφισμένος... Εὐχαρίστησε μέσα του τὸν Θεό, ποὺ δὲν ἦτανε τίποτε σοβαρό, ὅπως φοβόταν. Ἔσκυψε, ἀσπάσθηκε στοργικὰ τὸ κεφαλάκι τοῦ ἀθώου Δόκιμου καὶ τὸν παρηγόρησε.

– Καλά, Πατάπιέ μου... Μὴν ἀνησυχεῖς... Ἡ Παναγιὰ μας σ' ἀκούει... Θέλει, ὅμως νὰ δοκιμάσει τὴν ἀγάπη σου... Μήπως κι ἡ βλογημένη μάννα σου, ἡ κυρα-Δέσποινα, σοῦ ἔκανε ὅλα τὰ χατήρια;... Ἦξερε κείνη τί θὰ σοῦ δώσει καὶ πότε θὰ στὸ δώσει... Τὴ νύχτα αὐτὴ θὰ παρακαλέσω κι ἐγὼ τὴν Παναγιὰ ν' ἀκούσει τὴ παράκλησή σου... Πήγαινε τώρα ν' ἀποτελειώσεις τὸ διακόνημά σου... Σὲ λίγο ἀρχίζει ἡ Ἀγρυπνία... Αὔριο γιορτάζουμε τὴ Κατάθεση τῆς Τιμίας Ζώνης Της...

Τὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ Δόκιμου ἔλαμψε... Εἶχε πίστη στὸ Γέροντά του... Οἱ ἐλπίδες του φούντωσαν... Ἡ καρδιά του δροσίστηκε... Κι ἔβαλε πρόγραμμα: μετὰ τὴ νυχτερινὴ Λειτουργία ποὺ θὰ κοινωνοῦσε, θὰ προσευχόταν κι αὐτὸς στὸ κελλί του... Τώρα ὅμως μὲ πιὸ πολὺ ζεστασιά κι ἐπιμονή.

Ὅμως, ἔκανε καὶ τὸ τᾶμα του: δὲν θὰ φιλοῦσε τὸ Κόνισμά Της, ἂν δὲν τοῦ ἴδινε τὸ μηλαράκι τοῦ ὄσιου μαγειράκου, τοῦ Φρόσунου!...

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα, τὰ τάλαντα, τὰ σήμαντρα καὶ οἱ καμπάνες τῆς Παναγιᾶς τῶν Ἀγρῶν καλοῦσαν τὴν Ἀδελφότητα στὸ Ναό... Θὰ ῥιχίζαν οἱ δοξολογίες καὶ οἱ προσευχὲς στὸν Βασιλιᾶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν Βασίλισσα Μητέρα Του.

* * *

Ηταν δὲν ἦταν πέντε τὸ πρωῖ... Ἡ πόρτα τοῦ Ἠγουμενείου τρανταζόταν...

Χτυπήματα καὶ φωνὲς ἀνακατεμένα...

– *Γέροντα, συγχωρέστε με!... Γέροντα!... Άνοιξτε μου!... Σᾶς παρακαλώ!... Είναι ανάγκη!...*

Ἄλογο ἡσυχαστὴς ἔβρισκε... Εἶχε καθυστερήσει ἄρκετὰ μετὰ τὴν Ἄγρυπνία. Προσευχόταν στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν μικρὸ Δόκιμο. Ἡ πατρικὴ ἀγάπη τὸν ἔκανε ν' ἀψηφίσει τὸν κόπο καὶ τὸ βάρος τῆς ἡλικίας.

Καὶ τώρα ἀκουγόταν ἔξω ἡ κλαμένη φωνὴ τοῦ Πατάπιου!... Τί νὰ συμβαίνει, Δέσποινά μου;... Σφούγγισε βιαστικὰ τὰ δάκρυά του, ἀπάσθηκε εὐλαβικὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς, ἔκανε τὸ σταυρό του, ἀνέβασε τὸ φυτίλι τῆς λάμπας γιὰ περισσότερο φῶς, κι ἔσπευσε ν' ἀνοίξει.

Ἄλογο ἡσυχαστὴς Πατάπιος, ξεσκούφωτος, μὲ κόκκινα τὰ μάτια ἀπ' τὸ κλάψιμο, ὄρμησε μέσα!... Προχώρησε λίγο κι ἔπεσε μπρούμυτα κάτω... Ἄφησε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἐκπληκτοῦ Γέροντα ἓνα λευκὸ μαντήλι... Κάτι εἶχε μέσα... Ἦταν δεμένο σταυρωτά... Καὶ συνέχισε νὰ κλαίει ἀσταμάτητα...

– *Βάϊ, βάϊ!... Τί ἐγίνε γιούκα μου;... Τί ἔπαθες νυχτοξημερώματα;... Γιατί δὲν ξεκουράζεσαι;...*

Ἄγωνία καὶ σιωπὴ... Ἡ εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ πού ἔλεγε ψιθυριστὰ ὁ Γέροντας τραβώντας τὸ κομποσκοῖνι του κι οἱ κλαυθμυρισμοὶ τοῦ Δόκιμου ἔδεναν λὲς ἄρμονικὰ σὲ μιὰ θεϊκὴ μυσταγωγία...

– *Γέροντά μου!... Γέροντά μου!... Εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός... Πῶς νὰ ξεκουρασθῶ;... Δὲ βλέπετε τί γίνεται;...*

Ἄλογο ἡσυχαστὴς Πατάπιος ἀνακάθισε... Προσπάθησε νὰ ἡρεμίσει λίγο... Ἐβγαλε τὸ σκουφάκι του ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ ράσου του καὶ τὸ φόρεσε.

Πῆρε δυὸ-τρεῖς βαθειὲς ἀνάσες... Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν τώρα ἡσυχὰ στὸ νεανικὸ του πρόσωπο... Καὶ τό'καναν λὲς διάφανο, φωτεινὸ, ὑπερκόσμιο...

* * *

Εξω ἀπ' τὸ Ἠγουμενεῖο, στὸ ψηλὸ κυπαρίσσι, τὰ πουλάκια ὅλα μαζί, ἐνωμένα σὲ μιὰ χορωδία, εἶχαν ἀρχίσει τὴν πρωϊνὴ προσευχή τους... Καλοῦσαν τὴν κτίση νὰ ξυπνήσει γιὰ νὰ ὑποδεχτεῖ τὸν βασιλιὰ τῆς ἡμέρας πού ὑψωνόταν δοξασμένος στὴν Ἀνατολή...

– Συγχωρέστε με, Γέροντα, πού χάσα για λίγο τὸν ἔλεγχο... Ἄλλά, τί νὰ Σᾶς πῶ;... Δὲ τὸ περίμενα ποτὲ αὐτὸ ἀπὸ τὴν Παναγιά μας... Τόσες ὥρες προσευχόμενα στὴ Χάρη Της γιὰ τὸ μηλαράκι τοῦ Φρόσунου... Κουράστηκα κάποια στιγμή... Μὲ πῆρε ὁ ὕπνος γιὰ λίγο, κεῖ στὸ πάτωμα... Καὶ νὰ ἡ Χάρη Της!... Μέσα στὸ Φῶς!... Σφούγγισε τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου... Καὶ χαμογελώντας, μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ μπογαλάκι καὶ μοῦ εἶπε: «Γιὰ τὰ μῆλα δὲν εἶναι ἀκόμα ὁ καιρὸς... Τώρα, πᾶρε αὐτά... Καὶ νὰ μὴ στενοχωριέσαι... Εἶσαι τὸ παιδί μου καὶ εἶμαι κοντά σου!...».

– Γιαβρούμ!... Γιαβρούμ!..., ἀρχισε ν' ἀναφωνεῖ ὁ Γερο-Ἡσαΐας... Τί εἶναι αὐτὰ πού ἀκούω ὁ κριματισμένος ἐγώ;... Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς!... Εἶδες, Παταπούλη μου, πόση ἀγάπη σοῦ χει ἡ Παναγιά μας;...

– Τί λέτε, Γέροντά μου;..., συνέχισε παραπονούμενος ὁ δόκιμος Πατάπιος, ἐνῶ ἄρχισε ν' ἀνοίγει τὸ μπογαλάκι... Ἐγὼ Τῆς ζητοῦσα ἔνα μηλαράκι, κι ἡ Χάρη Της μοῦ ἔδωσε τρία πορτοκάλια!... Μήπως τώρα εἶναι ὁ καιρὸς γιὰ τὰ πορτοκάλια;... Ἐγὼ ὅμως δὲ θὰ σταματήσω νὰ τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσει τὸ μηλαράκι τοῦ ὄσιου μαγειράκου, τοῦ Φρόσунου...

Μιὰ οὐράνια εὐωδία ξεχύθηκε στὸ Ἡγουμενεῖο μόλις λύθηκε τὸ ἄσπρο μαντήλι!... Ὁ Γερο-Ἡσαΐας γονάτισε ἔντρομος... Σταυροκοπήθηκε πολλὲς φορές... Προσκύνησε κι ἀσπάσθηκε μὲ δάκρυα τὰ πορτοκάλια τῆς Παναγιάς... Ἄρχισε νὰ ψέλνει τὸ «Ἄξιόν ἐστιν» καὶ νὰ σφραγίζει τὰ αἰσθητήριά του μὲ τὰ θεομητορικὰ δῶρα... Κατόπιν, σηκώθηκε, ἔβαλε θυμίαμα κι ἄρχισε τὶς δοξολογίες στὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ... Αὐτὴν, πού εἶχε καλέσει τὸν Πατάπιο στὰ δεκάξι του, λέγοντας: «Ἐλα κοντά μου νὰ γίνεις παιδί μου!...»... Αὐτὴν, πού τὸν εἶχε βεβαιώσει στὰ δεκαεπτὰ του: «Εἶσαι τὸ παιδί μου καὶ εἶμαι κοντά σου!...».

+17.9.2005, Ἁγίων Μαρτύρων
Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Εὐχαριστοῦμε ἐγκάρδια τὸν Καθηγητὴ κύριο Ὀνούφριο Σῶχο γιὰ τὴν χαριτωμένη καὶ κατανυκτικὴ διήγησι μὲ τὸν δόκιμο Πατάπιο.

Εἶθε νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ἡ Παναγία μας νὰ μὴ λησμονοῦμε ποτέ, ἰδίως μάλιστα στὶς δοκιμασίες μας, ὅτι «*εἶμαστε παιδιά Της*» καὶ ὅτι Ἐκείνη «*εἶναι πάντοτε μαζί μας*», Σκέπη, Βοηθὸς καὶ Ὁδηγήτρια.

* * *

Θὰ ὀλοκληρώσουμε τὸ ἀποφινὸ μας Πρόγραμμα μὲ μία πολὺ διδακτικὴ ταινία, ἡ ὁποία εἶναι παραγωγὴ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας.

Τὴν ἔμπνευσι γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ μᾶς τὴν ἔδωσε ἓνα ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικώτερα γνωρίσματα τῆς γνήσιας εὐγένειας, δηλαδὴ ἡ εὐγνωμοσύνη.

Στὴν ἄλογη φύσι συναντᾶμε τὴν ἀρετὴ τῆς εὐγνωμοσύνης.

Εἶναι πράγματι ἓνα θαῦμα τοῦ Θεοῦ!

Τοῦτο μᾶς ὥθησε νὰ ὑπενθυμίσουμε στοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους ὅσα ἀφυπνιστικὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν τὰ ἄλογα πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

2. – *Ταινία: «Πνευματικὴ Ἀντιπελάργωσις».*

Πνευματικὴ Ἀντιπελάργωσις

Οἱ Πελαργοὶ μᾶς διδάσκουν τὴν εὐγένεια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη

Α΄. Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἐκπληκτικώτερα φαινόμενα τῆς φύσεως, πραγματικὸ θαῦμα!, εἶναι οἱ ἀποδημίαι τῶν πουλιῶν στὶς διάφορες ἐποχές.

Κάθε Ἄνοιξι καὶ κάθε Καλοκαίρι, τὸ ἕνα τρίτο (1/3) ἀπὸ τὰ εἶδη τῶν πουλιῶν πραγματοποιοῦν ταξίδια περισσότερο ἢ ὀλιγώτερο μεγάλα.

Ὅταν ἀρχίση ἡ θερμοκρασία νὰ πέφτη, ἀφήνουν τὶς φωλιές τους καὶ ταξιδεύουν σὲ θερμότερες περιοχές· ἐκεῖ θὰ ξεχειμωνιάσουν, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν ὅταν ὁ καιρὸς ἀρχίση νὰ ζεσταίη.

Βασικὸ κίνητρο τῶν ἀποδημιῶν αὐτῶν εἶναι ἡ εὐρεσις τροφῆς. Ὅταν, λόγω τοῦ ψύχους στὸν Βορρᾶ, ἀρχίζη ἡ τροφή νὰ σπανίζη, ταξιδεύουν στὸν Νότο.

Τὴν Ἄνοιξι ἐπιστρέφουν στὸν Βορρᾶ γιὰ τὴν ἀναπαραγωγή· ἐκεῖ, οἱ ὥρες τὶς ἡμέρας εἶναι περισσότερες καὶ ἡ πιθανότης νὰ εὐρεθῇ τροφή γιὰ τὰ νεογέννητα πουλάκια εἶναι μεγαλύτερη.

Οἱ ἀποδημίαι τῶν πουλιῶν γίνονται ὁμαδικά, δηλαδὴ ταξιδεύουν πολλὰ μαζὶ σὲ διαφόρους σχηματισμοὺς πτήσεως: σὲ σφήνα, σὲ γραμμή, σὲ σμῆνος. Τὰ ἀρπακτικὰ πετοῦν μόνα τους.

Χελιδόνια, ὀρτύκια, γερανοί, μπεκάτσες, ἀγριόχηνες, ἀγριόπαπιες, πελαργοί, κύκνοι, κοῦκοι, τοίχλες, φλώροι καὶ ἄλλα διαβατάρικα πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν τόσα πολλὰ νὰ μᾶς διδάξουν!...

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε!... Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας!...».

Β'. Όλοφώτεινα μνημόνια τῶν θαυμασίων Του!

Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν τῆς Δημιουργίας:

*«Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς
κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐγένετο οὕτως».*

Τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅταν διαβάζονται ἀπλῶς, εἶναι κάποιες μικρὲς φράσεις· ὅταν ὅμως ἐρευνηθῆ τὸ νόημα τῶν λόγων, τότε ἀποκαλύπτεται τὸ μέγα θαῦμα τῆς σοφίας τοῦ Δημιουργοῦ.

Πόσες ποικιλίες πτηνῶν προέβλεψε ὁ Πάνσοφος;!..., ἐρωτᾷ ὁ Μέγας Βασίλειος. Πῶς διέκρινε τὰ πουλιὰ μεταξύ τους κατὰ εἶδος;! Πῶς ἔβαλε στὸ καθένα χωριστὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα!;

Πῶς νὰ ἐξιστορήσω μὲ ἀκρίβεια ὅλα τὰ ιδιώματα τοῦ βίου τῶν πτηνῶν;! Δὲν μοῦ φθάνει ἡ ἡμέρα νὰ διηγοῦμαι τὰ ἐναέρια θαύματα!...

Αὐτός, ποῦ μὲ τόση σοφία ἐγένεσε τὸ σύμπαν μὲ τὰ δημιουργήματά Του καὶ μᾶς ἄφησε παντοῦ ὀλοφώτεινα μνημόνια τῶν θαυμασίων Του, εἶθε νὰ γεμίξη τὶς καρδιές μας μὲ κάθε πνευματικὴ εὐφροσύνη ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ποῦ εἶναι ὁ Κύριός μας· εἰς Αὐτὸν ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Γ'. Διαβατάρηδες καὶ οἱ ἄνθρωποι

Οἱ ἀποδημίες τῶν πουλιῶν κρύβουν ἀκόμη πολλὰ μυστικά...

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει μέχρι τώρα κατορθώσει νὰ ἐξηγήσῃ ἱκανοποιητικὰ, πῶς τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ εὐρίσκουν τὸν δρόμο, καθὼς διασχίζουν τεράστιες ἀποστάσεις χιλιάδων χιλιομέτρων.

Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιὰ τῆς Βόρειας Εὐρώπης, ὅπως οἱ πελαργοί, ἀκολουθοῦν δύο κυρίως δρόμους: ὁ ἓνας διασχίζει τὸ στενὸ τοῦ Γιβραλτάρ πρὸς τὴν Ἀφρικὴ καὶ ὁ ἄλλος διασχίζει τὸν Βόσπορο πρὸς τὴν Ἀνατολὴ ὡς καὶ τὴν Ἰνδονησία.

Ἐνῶ τῆς Ἀμερικῆς, ταξιδεύουν ἀπὸ τὸν Καναδᾶ ὡς καὶ τὸν κόλπο τοῦ Μεξικοῦ.

Καὶ τὸ περισσότερο θαυμαστό: πολλὰ ἀπὸ τὰ ταξιδιάρικα πουλιὰ ἐπιστρέφουν πάλι στὴν παλιὰ φωλιά τους!...

Πράγματι! πῶς ἄρα γε προσανατολίζονται τὰ πετεινὰ αὐτὰ τοῦ οὐρανοῦ;!... Τὰ γέρικα ἢ περισσότερα ἡλικιωμένα, ὅταν φθάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας, σχηματίζουν ἰδιαίτερες ὁμάδες καὶ ξεχωριστὰ σμήνη, καὶ φεύγουν ἐνωρίτερα.

Καὶ τὰ νεαρὰ πουλιὰ τί γίνονται; Χιλιάδες χρόνια τώρα, πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ ἀπο-τολμοῦν χωρὶς ὁδηγό, γιὰ πρώτη φορά, τὸ μακρυνὸ ταξίδι τους!... Ἀκολουθοῦν σταθερὰ τὸν ἴδιο δρόμο!...

Διαβατάρηδες κι εμείς οι άνθρωποι!... Τὸ πέρασμά μας ἀπὸ τούτη τὴν σύντομη ζωὴ, μιὰ ἀποδημία... Ἴσως μὴ λησμονοῦμε ποτὲ τὸν τελικὸ προορισμὸ μας... Σταθερὰ προσανατολισμένοι στὴν αἰωνιότητα, ἄς ἀφεθοῦμε ἐλεύθερα στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ... Καὶ ἡ πατρικὴ Του Πρόνοια θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μὲ ἀσφάλεια στὴν οὐράνια Πατρίδα...

Δ΄. Οἱ εὐγνώμονες Πελαργοὶ

Στὴν πατρίδα μας, ἓνα πολὺ γνωστὸ ἀποδημητικὸ πτηνὸ εἶναι ὁ Πελαργός. Ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν Πελαργιδῶν μὲ πέντε εἶδη.

Ὁ λέλεκας ἢ τὸ λελέκι εἶναι ἀπὸ τὰ μεγάλα πουλιά: τὸ μῆκος του φθάνει μέχρι ἓνα καὶ εἴκοσι (1,20), τὸ δὲ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του ξεπερνάει τὰ δύο (2) μέτρα.

Ἡ οἰκογενειακὴ ζωὴ τῶν Πελαργῶν ἔχει ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον... Πρωτίστως, εἶναι πολὺ φιλότεκνοι: ἀγαποῦν καὶ φροντίζουν τὰ νεογέννητα μὲ πολλὴ τρυφερότητα... Ὅταν ἔχη ζέστη, ἄλλοτε οἱ φτεροῦγες τους γίνονται μία ὡραία *ὀμπρέλλα!*... Καὶ ἄλλοτε τοὺς κάνουν ἓνα δροσερὸ *ντούζ!*...

Ἄλλὰ καὶ τὰ πελαργόπουλα, ποτὲ δὲν λησμονοῦν τοὺς κόπους τῶν γονιῶν τους... Ὅταν ὁ γερο-πελαργὸς γυμνωθῇ τελείως ἀπὸ τὰ φτερά του, τότε τὰ παιδιά του τὸν βάζουν ἀνάμεσά τους καὶ τὸν ζεσταίνουν στοργικὰ μὲ τὰ ἰδικά τους ἀπαλὰ φτερά...

Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ τοῦ φέρνουν καὶ ἄφθονη τροφή... Καὶ ἀκόμη, τὸν βοηθοῦν νὰ πετάξῃ, ὅταν εἶναι ἀνάγκη, σηκώνοντάς τον ἀπαλὰ καὶ εὐγενικὰ μὲ τὶς φτεροῦγες τους ἓνα ἀπὸ δεξιὰ καὶ ἄλλο ἀπὸ ἀριστερά!...

Αὐτὴ ἡ γεμάτη εὐγένεια ἀνταπόδωσις τῶν εὐεργεσιῶν ὀνομάζεται: **ἀντιπελάργωσις.**

Ἡ φροντίδα τῶν πελαργῶν γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους γονεῖς τους εἶναι ἀρκετὴ νὰ μᾶς διδάξῃ... Ἐζὰ ἦταν πράγματι ἐντροπὴ νὰ εἴμεθα στὴν ἀρετὴ κατώτεροι ἀπὸ τὰ ἐντελῶς ἄλογα πτηνά...

Καὶ νὰ μὴ λησμονοῦμε ποτέ: ἂν ἡ **ἀντιπελάργωσις** πρὸς τοὺς σαρκικοὺς γονεῖς ἀποτελῇ χρέος, ἡ **ἀντιπελάργωσις** πρὸς τοὺς πνευματικοὺς Πατέρες ἀποτελεῖ διαβατήριον γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ!...

4. 9. 2005

Ἁγ. Μωϋσέως Θεόπτου

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Δοξάζουμε τὸν Κύριο καὶ Θεό μας γιὰ τὰ μεγαλεῖα Του, τὰ θαύματα τῆς φύσεως, τὰ ὅποια μᾶς διδάσκουν τόσο ὑψηλὰ καὶ σπουδαῖα μαθήματα!...

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τόσο συγκινητικῆς ἀναφορᾶς στὴν *Ἀντι-πελαργωσι*, ἐπικαλοῦμαι τὴν μακροθυμία Σας καὶ παρακαλῶ τὸν ἀγαπῆτό μας Νικόλαο Πολύχρο νὰ μᾶς διηγηθῆ πολὺ περιληπτικὰ μιὰ σύγχρονή μας ὡραία ἱστορία μὲ ἓναν εὐγνώμονα πελαργό, ὥστε τὸ πνευματικὸ μήνυμα νὰ ὀλοκληρωθῆ καὶ ἐντυπωθῆ βαθειὰ στὶς καρδιές μας.

3. - *Διήγησις: «Ὁ εὐγνώμων πελαργός».*

«Εὐχαριστήρια 2005»

Ὁ Εὐγνώμων Πελαργὸς

Ἡ κυρία Εὐαγγελία Σμούκλη, κάτοικος Χαλάστρας Θεσσαλονίκης, μᾶς διηγήθηκε τὸ ἐξῆς συγκινητικὸ καὶ συγκλονιστικὸ περιστατικὸ.

«Ἦταν ἀπόγευμα Μεγάλου Σαββάτου. Μόλις εἶχα κατεβάσει τὴ μαγειρίτσα ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἐτοιμαζόμουν γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μας. Εἶχα μεγάλη χαρὰ γιατί, μετὰ τὴν Ἀνάσταση, θὰ τρώγαμε μὲ τὴν κόρη μου καὶ τὴν οἰκογένειά της, στὸ σπίτι μου. Ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ὁ ἄνδρας μου καὶ ἔμεινα μόνη, αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ μου. Ἡ ἐπίσκεψη τῶν παιδιῶν μου στὸ σπίτι μου.

Ὅμως, ἐκεῖνο τὸ Μεγάλο Σάββατο, ὁ Χριστὸς μας μοῦ ἐπεφύλαξε μιὰ ἔκπληξη. Μοῦ ἔστειλε ἕναν ἀπρόσμενο ἐπισκέπτη. Καθὼς ἔκανα τὶς ἐτοιμασίες μου, ἄκουσα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σὰν κάτι νὰ πέφτει. Βγῆκα νὰ δῶ. Λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν σιδερένια πόρτα τῆς μικρῆς μου αὐλῆς, βρῖσκονταν πεσμένος ἕνας πελαργός!... Πῆγα γρήγορα κοντὰ του. Δὲν κουνιόταν. *Ἦταν ἄραγε ζωντανός, ἢ...* Τὸν πῆρα μὲ ἀγάπη καὶ πολὺ ἀπαλὰ στὰ χέρια μου, μὴν τυχὸν εἶναι πληγωμένος καὶ τὸν πονέσω καὶ τὸν ἔφερα μέσα στὴ μικρὴ μου αὐλή. Συνέχισε νὰ μὴν κινεῖται. Ἔφερα λίγο νερὸ καὶ ἔβρεξα ἀπαλὰ τὸ κεφαλάκι του καὶ μετὰ τὸν ράντισα στὸ σῶμα. Κουνήθηκε. Δόξα τῷ Θεῷ, ἦταν ζωντανός. Προσπάθησα νὰ τοῦ δώσω νὰ πιεῖ. Ἔβαλα μὲ ἕνα κουταλάκι λίγο νερὸ στὸ στόμα του καὶ κράτησα τὸ κεφάλι του ψηλὰ γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ καταπιεῖ. Μετὰ ἀπὸ λίγες γουλιές, ζώηρεψε. Ἐψαξα τὸ σῶμα του. Εὐτυχῶς, δὲν ἦταν πληγωμένος. Μᾶλλον, ὁ καϋμένος εἶχε ἐξαντληθεῖ ἀπὸ τὸ μακρὸ ταξίδι τοῦ ἐρχομοῦ του. Ποιὸς ξέρει;

Ἄρχισα νὰ συλλογιέμαι, τί νὰ τοῦ δώσω νὰ φάει γιὰ νὰ πάρει δυνάμεις. Μπῆκα στὸ σπίτι. Κοίταξα γύρω. Τὸ μάτι μου ἔπεσε στὴν κατσαρόλα μὲ τὴν καυτὴ ἀκόμα μαγειρίτσα. *Λές;...* εἶπα μέσα, μου. *Καὶ γιατί ὄχι;...* Αὐτὸ βρέθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἔβαλα λίγη σ' ἕνα πιάτο, τὴν φύσηξα νὰ κρῶσει καὶ ἔβαλα τὸ πιάτο μπροστά του, κοντὰ στὸ ράμφος του. *Ἐλα,* τοῦ εἶπα, *φάε νὰ δυναμώσεις...* Μὰ πῶς νὰ φάει ὁ καϋμένος μὲ τὸ ράμφος του μέσα ἀπὸ ἕνα πιάτο; Ξαναπῆρα τὸ κουτάλι καὶ τοῦ ἔβαλα λίγο-λίγο στὴν ἀρχὴ τοῦ ράμφους του, μέσα στὸ στόμα.

Τὸν βοηθοῦσα νὰ καταπιεῖ. Λιάνισα καὶ μερικὰ κομματάκια ἀπὸ τὸ συκῶτι, ποὺ εἶχε ἡ μαγειρίτσα καὶ τοῦ τὰ ἔδωσα. Μὲ λίγη δυσκολία τὰ κατάπιε κι' αὐτά. Τοῦ ξανάδωσα ἀκόμα λίγο νερὸ καί, μετὰ, πάλι μὲ ἀπαλὲς κινήσεις, τὸν ξάπλωσα μέσα στὴν ἀποθήκη μου, σὲ ἓνα ἄνετο μέρος, ἄφησα καὶ τὴν πόρτα ἀνοιχτή, γιὰ νὰ μὴ φοβηθεῖ καὶ βγῆκα. Πρὶν βγῶ, τοῦ εἶπα: *Καλωσόρισες, πελαργέ μου!... Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ ποὺ σ' ἔστειλε. Ξεκουράσου ἐδῶ. Μπορεῖς νὰ μείνεις ὅσο θέλεις...*

Τὸ βράδυ, μετὰ τὴν Ἀνάσταση, πῆρα τὰ ἐγγόνια μου καὶ πήγαμε μέσα σιγὰ-σιγὰ, γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Εἶπα νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσουν, ὅσο θὰ ἔμενε κοντά μου. Τὰ συμβούλεψα νὰ τὸν ἀγαποῦν, γιὰτὶ εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ.

Ἔμεινε κοντά μου δέκα μέρες. Τὸν φρόντισα πολύ. Τοῦ εἶχα πάντα φρέσκο νερό, τοῦ ἔφερνα ψαράκια, τὸν καθάριζα. Τὴν ἡμέρα, ἔκοβε βόλτες στὴ μικρὴ μου αὐλή. Κάπου-κάπου, ἐρχόταν κοντὰ στὸ παράθυρό μου. Ἐγὼ καθόμουν καὶ ἔπλεκα. Ἀφοῦ σιγουρεύονταν πῶς εἶμαι μέσα, συνέχιζε τὶς βόλτες του. Ὅταν δὲν μὲ ἔβλεπε στὸ παράθυρο, χτυποῦσε μὲ τὸ ράμφος του τὸ τζάμι μέχρι ποὺ νὰ φανῶ καὶ τότε ἠσύχαζε πάλι. Τὴ δέκατη μέρα, ἄνοιξε τὰ φτερά του. Ἀνέβηκε σὲ μιὰ κολώνα τοῦ Ο.Τ.Ε. δίπλα στὸ σπίτι μου, ἔμεινε γιὰ λίγο ἐκεῖ καὶ μετὰ πέταξε μακριὰ. *Στὸ καλὸ, καλέ μου πελαργέ!... Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ ἐπισκέφθηκες. Στὸ καλὸ...*

Πέρασε τὸ καλοκαίρι. Ἦρθε ὁ Σεπτέμβριος. Ἐνα πρωῖνό, ἡ γειτονιὰ σηκώθηκε στὸ πόδι. Πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἀρκετὰ μέτρα ψηλά, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ πελαργοὺς ἔκανε κύκλους. Ὁ φίλος μου ἦταν μαζί τους. Κατέβηκε στὴν αὐλή μου καὶ ἦρθε στὸ παραθύρι μου. Ὅμως, αὐτὸ ἦταν κλειστό. Κι ὄχι μόνο τὸ παράθυρο, ἀλλὰ καὶ τὸ παντζούρι. Ἐγὼ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες εἶχα πάει στὰ ἱαματικὰ λουτρά. Ἄρχισε νὰ χτυπάει μὲ τὸ ράμφος του τὸ παντζούρι, δυνατὰ: Τάκ, τάκ, τάκ, τάκ... Οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση. Πήγαινε πέρα-δῶθε μέσα στὴν αὐλὴ νευρικά. Ξαναχτύπησε. Τίποτα. Οἱ ὑπόλοιποι πελαργοί, ἀφοῦ ἔκαναν ἀρκετοὺς κύκλους περιμένοντας, μετὰ ἀπὸ δύο ὥρες ἔφυγαν. Αὐτὸς ἔμεινε νὰ πηγαινοέρχεται στὴν αὐλή, νὰ χτυπάει τὸ παντζούρι, νὰ βλέπει γύρω μήπως μὲ δεῖ νὰ ἔρχομαι, ἀλλὰ τίποτα. Νύχτωσε. Ὁ πελαργός μου, ἀνέβηκε στὴν κολώνα τοῦ Ο.Τ.Ε. καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ὅλη νύχτα. Κυττάζοντας μὲ παράπονο τὴν πόρτα μου. Τὸ πρῶτ' πέταξε μακριὰ γιὰ τὴν ἄλλη του πατρίδα.

Πέρασε κι' ὁ χειμώνας κι' ἦρθε ἡ ἀνοιξη. Ἄρχισαν πάλι νὰ ἔρχονται τὰ χελιδόνια καὶ οἱ πελαργοί. Πολλὲς φορές, σήκωνα τὰ μάτια μου

ψηλά και τούς χαιρετούσα, πιστεύοντας ότι κάπου ανάμεσά τους θα ήταν και ο φίλος μου. Μια μέρα, μέσα από ένα σμήνος, ξεχώρισε ένας, χαμήλωσε, χαμήλωσε, πέρασε πετώντας μέσα από την αυλή μου και πήρε πάλι ύψος για να ένωθει με τους άλλους. Ήταν αυτός!.. Ό επισκέπτης μου, ο φίλος μου... Σήκωσα τὸ χέρι μου καὶ τὸν χαιρέτησα καθὼς ὑψωνόταν ψηλά.

Καλό σου ταξίδι!.., τοῦ φώναξα.

Καλό σου ταξίδι, καλέ μου φίλε, εὐγνώμων πελαργέ!...».

Νικόλαος Πολύχρος
Κυριακή, 3/16.10.2005

Μέρος Ε΄.

● ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ:

Με την Χάρι του Κυρίου μας και την βοήθεια των Ἁγίων Προστατῶν μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τὸ Πρόγραμμά μας ἔχει φθάσει στὸ τέλος του.

Ἡ Μοναστική μας Ἀδελφότης ἀπευθύνει γιὰ ἄλλη μία φορὰ θερμὲς καὶ ἐγκάρδιες εὐχαριστίες πρὸς ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, οἱ ὅποιοι καὶ πάλι ἐφέτος μᾶς ἐτίμησαν μετὰ τὴν παρουσία τους.

Ἡ παρουσία τους αὐτή, πολυεθνικὴ καὶ πολυγλωσσικὴ, ὑπογραμμίζει τὸ σοβαρώτατο καὶ βαρύτατο ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπωμισθῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ παρουσιάσθηκε ὑπὸ τοῦ Ἐκφωνητοῦ ἡ νέα ἱεραποστολικὴ ἔκδοσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἥτοι τὸ λειτουργικὸ Εὐαγγέλιο στὴν γλῶσσα Τσιλούμπα.

Ἀποτελεῖ ὄντως ἐκδοτικὸ γεγονός, διότι γιὰ πρώτη φορὰ κυκλοφορεῖ στὴν γλῶσσα αὐτὴ τὸ Εὐαγγέλιο πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τῶν λειτουργῶν στὸ Κονγκό.

Διαστάσεις 20×30 ἐκ. Σελίδες 288. Τετραχρωμία. Ἐξώφυλλο σκληρό. Διακόσμησης μετὰ βυζαντινῆς εἰκόνες.

Ἰδιαίτερα εὐχαριστοῦμε τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἔλθει ἀπὸ διάφορες χώρες τοῦ ἐξωτερικοῦ (Ρουμανία, Βουλγαρία,

Ἀμερική, Αὐστραλία, Ἰταλία, Αὐστρία, Σουηδία), καὶ στοὺς ὁποίους προσωπικὰ ἀναφερθήκαμε ἀνήμερα τῆς Πανηγύρεως τῆς Μονῆς μας.

Ἐπίσης, εὐχαριστοῦμε καὶ ὅλους τοὺς Κληρικούς, τοὺς Μοναχοὺς καὶ τὶς Μοναχές, ποὺ εἶναι ἐδῶ ἀπόψε καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὶς Ἐνορίες καὶ τὶς Μοναστικές μας Ἀδελφότητες ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Εὐχαριστοῦμε πολὺ καὶ καλωσορίζουμε ἐγκάρδια τὸν αἰδεσιμώτατο Πρωτοπρεσβύτερο πατέρα Ἰωακεῖμ Κιγίμπα ἀπὸ τὴν Οὐγάντα, ἱατρὸ καὶ θεολόγο, ἀπόγονο τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Ρουβὴμ Σπάρτα, πρωτεργάτου στὴν ἐξάπλωσι τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ἀφρική.

Ἐκφράζουμε τὴν ἐγκάρδια εὐγνωμοσύνη μας καὶ πρὸς τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἡ ὁποία – ἐκτὸς τῶν ἄλλων – ἐμόχθησε καὶ στὸ μεταφραστικὸ ἔργο, γιὰ τὴν ταυτόχρονη ἀπόδοσι τῆς ἀποψινῆς μας Ἐκδηλώσεως σὲ πολλὰς γλώσσες, ὥστε νὰ παρακολουθῆται καὶ ἀπὸ τοὺς πολυπληθεῖς ἀλλοδαποὺς φιλοξενουμένους μας.

Δὲν θὰ πρέπει βεβαίως νὰ λησμονήσω νὰ εὐχαριστήσω καὶ τοὺς παρισταμένους ἀξιότιμους πολιτικοὺς ἄρχοντας, καὶ μάλιστα τὸν Δήμαρχο Φυλῆς, τὸν ἀγαπητό μας κ. Δημήτριο Μπουραῖμν.

Τοὺς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν μέχρι τώρα συμπαράστασί τους καὶ τοὺς προτρέπουμε νὰ συνεχίσουν, ὥστε μὲ τὸν τρόπο τους νὰ συμβάλλουν καὶ αὐτοὶ στὴν εἰρηνικὴ συνεργασία τῶν λαῶν ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ὑπερεθνικῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Τέλος, εὐχαριστοῦμε καὶ πάλι ὅλους γενικῶς τοὺς παρισταμένους, οἱ ὁποῖοι ἐτίμησαν τὰ «*Εὐχαριστήρια*» ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου πνευματικοῦ Πατρὸς καὶ Μητροπολίτου μας.

Στὴν ἐξοδο, ὅπως πάντοτε, θὰ δοθοῦν σὲ ὅλους διάφορες εὐλογίες, καθὼς καὶ ἓνα *Ἀναμνηστικό*: τὸ ἀντίτυπο τῆς ἱερᾶς Εἰκόνοσ τοῦ Ὁσίου Ἡσαΐου, ἡ ὁποία προσεφέρθη ἀπόψε στὸν πνευματικό μας Πατέρα.

Ἐπίσης, στὴν ἐξοδο διατίθενται καὶ οἱ νέοι Ἡμεροδεῖκτες τοῦ ἔτους 2006.

* * *

Παρακαλῶ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα γιὰ νὰ εὐλογήσῃ τὰ γλυκύσματα καὶ νὰ θέσῃ τὴν κατακλεῖδα τῆς Ἐκδηλώσεώς μας «*Εὐχαριστήρια 2005*».

- 2.- *Εὐλόγησις γλυκυσμάτων.*
- 3.- *Κατακλείς ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Πατρὸς ἡμῶν.*
- 4.- *Πολυχρόνιον.*
- 5.- *Διανομὴ γλυκυσμάτων καὶ εὐλογιῶν.*

**Τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν
δόξα, προσκύνησις
καὶ εὐχαριστία!**